

Giới thiệu Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng

Truyện Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng, một cô gái với khát vọng vươn lên muốn trở thành đạt trong xã hội, mơ ước được sở hữu một người đàn ông luôn giúp đỡ mình trong công việc lẫn tình yêu.

Cô sinh ra trong gia đình nghèo, cha thì ngược đãi nhưng cô vẫn luôn cố gắng học hành thật tốt để thoát khỏi cảnh ngục tù này. Nhiều lần cô muốn bỏ nhà đi nhưng khi gặp được anh với những lời an ủi động viên cô, khiến cô không còn buồn nữa.

Cô xinh đẹp, thông minh, cầu tiến nhưng lại phải mất đi tuổi thanh xuân để chờ đợi một cuộc tình chưa hề bắt đầu. Sau nhiều năm, anh đã có người phụ nữ khác. Cô phải làm gì để giành lại tình yêu của mình?

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

1

Cửa thang máy kêu “keng” một tiếng, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam, quần âu, dáng cao dong dong cúi đầu bước ra.

Tạ ơn trời đất, là nam giới!

Mạch Khiết không chút do dự, bước thẳng tới.

Cô nồng nhiệt khoát tay anh ta, khề van nài:

- Nhờ anh giúp tôi một việc... có người quấy nhiễu tôi...

Cô ghé mặt lại gần anh, cố tỏ ra thân mật:

- Anh hãy giả vờ đóng giả bạn trai tôi một lát nhé.

Cô nghĩ, bất cứ người đàn ông ga lăng nào cũng không thể từ chối yêu cầu của một cô gái duyên dáng mặc áo dây vải hoa violet.

Nhưng biểu hiện của đối phương khiến cô quá bất ngờ.

Anh ta cúi đầu, quả cảm kiên nghị và vô cùng chuẩn xác hôn thẳng vào môi Bạch Khiết. Hơn nữa, thật không ngờ lại là nụ hôn ướt át thật sự... Không ai có thể biết được nụ hôn này rốt cuộc chân thực đến đâu, như thế là một đôi nam nữ yêu đương mặn nồng hoặc là một đôi tình nhân lén lút vụng trộm xa cách lâu rồi mới được gặp nhau, chứ quyết không thể nào là một người lạ vừa mới vô tình gặp gỡ.

Đồng tử mắt Mạch Khiết bỗng phóng to gấp mấy lần, cô ngay lập tức ngăn người biến thành hóa thạch của thế giới cổ đại trước nụ hôn say đắm của anh ta. Cuối cùng, lúc cô kịp bừng tỉnh nhận ra mình đã bị người ta lợi dụng giữa thanh thiên bạch nhật, muốn giãy giụa để vùng thoát ra khỏi nanh vuốt của ác ma, cô liền nghe thấy tiếng gào khóc như ở trong cơn ác mộng: “Mạch Khiết ơi là Mạch Khiết...”

Không còn gì bi thảm hơn! Tiếng kêu vang lên tận trời xanh!

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách.}

Cứ như thế cô nợ anh ta một triệu nhân dân tệ vậy.

Mạch Khiết cuối cùng cũng hiểu được thứ cảm giác “trước mặt là sói sau lưng là hổ” là như thế nào.

Lúc này người đàn ông mới khề khàng buông tha đôi môi cô, rồi tiện đà ôm cô vào lòng, sau đó nhìn Dương Vĩ – anh chàng thư sinh mặt búng ra sữa sắc mặt tím tái như đang chực khóc với thái độ đầy khiêu khích, khề thốt ra một câu:

- Mạch Khiết là người phụ nữ của ta!

Anh ta nói ra cái tên Mạch Khiết, cứ như thể đã thân quen với cô cả nghìn năm rồi, chứ không phải cho đến tận giây phút này, cô mới nhìn rõ khuôn mặt anh ta.

Anh ta trông rất tuần tú. Cô dùng từ tuần tú để miêu tả, bởi vì khi anh ta không nói gì, trên người anh ta toát ra một khí chất thư sinh (khó có thể diễn tả được thành lời), nhưng hoàn toàn không phải thứ khí chất của kẻ một sách, mà là kiểu khoáng đạt tự tin, phong lưu phóng khoáng. Đôi lông mày thanh tú

đậm vẻ đa tình, đôi mắt màu nâu sáng lấp lánh, đôi môi hơi mỏng mím chặt. Mặc dù người ta vẫn nói đàn ông môi mỏng phần lớn đều bạc tình, nhưng đôi môi này hiện diện trên khuôn mặt có làn da trắng ngần của anh ta lại rất phù hợp và bắt mắt. Xương lồng mày hơi nhô lên, cằm nhọn nhụi sạch bóng, khuôn mặt điển trai như mê hoặc người khác. Trên người anh ta tỏa ra mùi hương nước hoa Rosemary.

Đường Vĩ tiếp tục lái nhái:

- Mạch Khiết, thì ra cô đến Thượng Hải để lén lút gặp tình nhân, tôi thật là ngốc, tôi thật là ngốc, tôi thực sự muốn chết.

- Lúc này người muốn chết là tôi cơ, anh có biết hay không? Bị ôm chặt trong vòng tay của một tên lưu manh, đồng thời lại còn phải đối diện với một thằng đàn ông đầy nữ tính nữa chứ, tôi mới là con cừu non bị dồn vào bước đường cùng đáng thương nhất trên đời! – Mạch Khiết than thầm

Đột nhiên Đường Vĩ quỳ sụp xuống.

- Anh cầu xin em, đừng rời xa anh em hãy nghĩ đến tình cảm suốt một năm qua của chúng ta. Chỉ cần em đồng ý không rời xa anh, anh có thể bao dung cho em tất cả.

Nếu không phải do anh ta cứ mặt dày mày dạn đeo bám mãi, Mạch Khiết sao có thể cứ phải dây dưa với anh ta suốt mười một tháng qua mà không thể nào chia tay nổi. Ngoài một tháng đầu tiên lúc đầu óc không được tỉnh táo mới yêu anh ta, những ngày tháng còn lại, Mạch Khiết ngày đêm đều mong ước được khôi phục lại sự tự do của mình.

Mạch Khiết chưa kịp nói gì, người đàn ông bên cạnh tình bơ thốt ra một câu đủ để khiến cô có thể lao thẳng xuống sông Hoàng Phố:

- Làm bố của con tôi, anh cũng có thể bao dung được sao?

Sấm sét nổ giữa ngày trời nắng đẹp của tháng 9!

Ngón tay của Mạch Khiết ấn mạnh vào lòng bàn tay người đàn ông đang đứng cạnh cô, gần như sắp tụt sâu vào trong thịt.

Đôi mắt một mí của Đường Vĩ khẽ chớp chớp mấy cái, lập tức đứng bật dậy, ngẩng đầu đầy kiêu hãnh. Coi như ở giây phút cuối cùng này khiến người ta nhận ra anh ta vẫn còn là một người đàn ông. Anh ta cũng chẳng buồn bước vào thang máy, mà đi bằng cầu thang bộ.

Chắc anh ta đã quên mất đây là tầng 33 của khách sạn Bán Đảo. Thực lòng chúc cho anh ta khi xuống đến tầng 1 vẫn có thể nhận ra được phương hướng.

Đợi đến khi anh ta khuất bóng ở lối đi cầu thang bộ Mạch Khiết mới vùng thoát ra khỏi móng vuốt ác quỷ của người đàn ông xa lạ. Khi cô còn chưa kịp lên án, chỉ trích anh ta, anh ta đã khề khàng thốt ra một câu:

- Không cần cảm ơn tôi đâu!

Anh ta lạnh lùng quay người bước đi, từng bước chân nhẹ tênh như thể người mắc chứng mất trí nhớ.

Trong không khí chỉ còn tràn ngập mùi nước hoa Rosemary.

Trong khoảnh khắc đó, trên khóe môi anh ta thoáng lướt qua một nụ cười tình quái.

Mạch Khiết khề vuốt ve làn môi, cảm thấy như đang nằm mơ.

Từ khi 10 tuổi, cô đã tưởng tượng ra nụ hôn đầu tiên của mình xảy ra vào lúc nào, ở nơi nào và đối tượng là ai.

Thời gian, tốt nhất là vào một đêm không sao; địa điểm, tốt nhất là ở nơi nở rộ hoa violet; đối tượng, đương nhiên là Tiêu Ly.

Mười lăm năm qua, thời gian trôi đi như dòng nước chảy, đã làm thay đổi tất cả những mối tâm tình, nhưng thứ duy nhất bất biến, chính là sự tương tượng của Mạch Khiết về nụ hôn đầu tiên.

Nhưng, ở Thượng Hải, trên tầng 33 của tòa cao ốc, ở ngay cửa cầu thang máy, Mạch Khiết đã bị một người đàn ông mà ngay đến cái tên cô cũng không hay biết cướp mất nụ hôn đầu đời.

Không phải chỉ là một nụ hôn phớt nhẹ, mà là “một nụ hôn nồng thắm”.

Hơn nữa, bị mạo phạm thế mà lại không có cách nào phản kích lại được.

Chỉ có thể tro mắt nhìn anh ta, đỉnh đặc đường hoàng bước ra khỏi tầm mắt cô.

Cô khề thờ phào, may mà đây là Thượng Hải, chứ không phải ở thành phố S, người đàn ông tước đoạt nụ hôn đầu của cô sẽ mãi mãi biến mất giữa biển người mênh mông. Tạ ơn trời đất và các vị thần tiên!

Nụ hôn này, đối với Mạch Khiết, là một nỗi u ám không hề muốn hồi tưởng lại. Nhưng đối với Lý Mộng Long thì lại là ngọn sóng vô cùng mong manh trong cuộc sống vốn tràn đầy những con sóng dữ dội của anh.

Trên thế giới này liệu có tồn tại một loại đàn ông, vì đã gặp quá nhiều người đẹp, lại có số đào hoa, nên nảy sinh cảm giác chán ghét?

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Mộng Long chính là loại người này.

Đứng ở trước tấm gương sáng bóng của khách sạn, anh say sưa ngắm nhìn mình với vẻ tự mãn, tuấn tú phi phàm, đúng là long phượng chốn dương gian, cha mẹ đặt cho mình cái tên này thật là quá xác đáng.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn còn hai tiếng nữa mới đến giờ bay. Đến Thượng Hải chuyến này không có gì thú vị cả, nên anh cũng nóng lòng muốn quay trở về thành phố S. Ở đó có rất nhiều phụ nữ, có thể gọi đến bất cứ lúc nào mà không hề gặp chút phiền toái gì. Đương nhiên, chuyến đi lần này ngoài phụ nữ ra, anh còn có việc quan trọng hơn cần phải làm.

Anh đã quên ngay nụ hôn say đắm nồng nàn đó rồi.

Nhưng Mạch Khiết lại không thể dễ quên như vậy.

Cô ngồi trong phòng mình, trên sàn đầy đồ đạc đã thu xếp xong xuôi. Một chiếc va li xếp đầy quần áo mới, trong hai va li còn lại đều là những cuốn tạp chí thời trang dành cho nữ giới.

Cô lấy chiếc gương nhỏ và giấy ướt ra, lau thật mạnh vào môi mình hết lần này đến lần khác, gần như đã chà rách cả da môi.

Mạch Khiết nghi ngờ mình kiếp trước mắc nợ Đường Vĩ, nếu không tại sao đến tận giây phút cuối cùng lúc chia tay, anh ta vẫn ám hại mình bị một người đàn ông xa lạ hôn lên?

Bởi vì kích động, vì hoắc môn nữ giới tăng cao hay là vì nguyên nhân nào khác, năm ngoái Mạch Khiết đã nhận lời làm bạn gái của Đường Vĩ trước sự tấn công cuồng nhiệt của anh ta. Sau khi yêu đương một tháng, cô đã cảm thấy chán ghét sự đeo bám và lè nhèo của anh ta. Đã bao nhiêu lần cô đề nghị chia tay, nhưng anh ta vốn không thêm quan tâm. Cô đành phải giải quyết mối tình này bằng sự thờ ơ lãnh đạm, không hôn, không thân mật, không hẹn hò.

Nhưng lần này đến Thượng Hải công tác, không ngờ Đường Vĩ cũng mò đến theo, còn tìm được khách sạn Bán Đảo nơi cô nghỉ lại. Mạch Khiết biết Đường Vĩ muốn đem lại cho cô một niềm vui bất ngờ. Nhưng nếu như là người mà bạn không muốn gặp, thì niềm vui bất ngờ sẽ chuyển thành nỗi kinh ngạc sững sờ, rồi biến tiếp thành nỗi kinh sợ hãi hùng.

Thực sự không có câu chữ nào có thể miêu tả lại tâm trạng vừa mở cửa phòng mình đã nhìn thấy ngay Đường Vĩ đứng bên ngoài cửa. Hơn nữa, anh ta vừa bước vào đã dang tay ra định tặng cô một cái ôm nồng ấm. Mạch Khiết vốn luôn rất miễn cảm đối với chuyện nam nữ, chợt cảm thấy vô cùng bất an: cô nam quả nữ, lại ở trong khách sạn ở thành phố xa lạ, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, huống hồ đối phương trên danh nghĩa còn là bạn trai của mình, liệu ai có thể rồi hơi mà dính vào chuyện này đây?

Tìm cơ hội để cuống cuống chạy ra ngoài, tiếp đến là nắm lấy một người đàn ông, người đàn ông đó trông rất đường hoàng phong độ, ăn mặc lịch sự, vốn cứ tưởng anh ta là một người đàn ông lịch lãm cơ đấy!

Chắc sẽ là anh hùng cứu mỹ nhân cơ! Thật không thể nào ngờ được rằng lại bị hấn lợi dụng, mà lại không dám ho he nửa lời.

Đã sống trên đời tròn đúng hai mươi lăm năm, cuối cùng Mạch Khiết mới hiểu được thế nào là “tránh vô dưa gặp vô dưa”.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn hai tiếng nữa, hai tiếng sau cô sẽ rời khỏi Thượng Hải, sẽ ném tất cả những chuyện tồi tệ này xuống con sông Hoàng Phố.

Di động kêu tí tí, Mạch Khiết rút điện thoại ra, là Tổng biên tập Trương Văn gọi tới. Cô lập tức phản chấn tinh thần:

- Tổng biên tập Trương!

- Tình hình thế nào rồi?

Cô báo cáo với vẻ rất rành mạch:

- Tình hình không được tốt lắm, hiện nay lượng phát hành ở Thượng Hải giảm rất mạnh. . .

Trương Văn trầm mặc giây lát, lạnh lùng nói:

- Điều tra của em chưa được toàn diện.

- Vâng, thực ra trong trường đại học, sự quan tâm của độc giả đang tăng lên! – Nghe vậy, cô lập tức thay đổi cách nói.

Mạch Khiết hiểu rất rõ nguyên tắc của chốn công sở: không bao giờ được làm cho cấp trên của bạn cảm thấy không vui, nếu không họ sẽ làm cho bạn càng cảm thấy không vui.

...

Sau khi tắt máy, Mạch Khiết lấy ra một số tài liệu, đây là một tập tài liệu điều tra số liệu tỉ mỉ khác thường, nhưng cô sẽ không đưa ra, ít ra là vào thời điểm hiện tại.

Điện thoại lại kêu “keng” một tiếng báo tin nhắn, trên màn hình hiển thị: Tình hình thế nào rồi?

Người gửi là Lâm Đại.

Khỏe môi Mạch Khiết thoáng lướt qua một nụ cười mỉa mai, nghĩ thầm cô cũng thật nóng lòng quá đấy. Cô vội trả lời qua quýt: Thực ra không cần mình nói cậu cũng biết rồi. Minh mua cho cậu một lọ nước hoa CoCo.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, cơn gió đang bay lượn trên không trung. Nhìn xuống dòng sông Hoàng Phố nước đang cuộn cuộn, Mạch Khiết dựa người vào ban công lộ thiên, khẽ nhắm mắt để tắm mình trong ánh nắng, tận hưởng chút thời gian nhàn hạ ít ỏi thừa ra trong chuyến công tác.

Khi có tiền thì không có thời gian, khi có thời gian thì lại không có tiền.

Cô cảm thấy mình giống như một con chim không có đôi chân, chỉ có thể dốc hết sức lực mà bay lượn, nhưng lại không có lúc ngừng bước để tìm chốn nghỉ chân.

Mười lăm phút sau, cô kéo va li hành lý, rời khỏi Bán Đảo.

Trên chuyến bay quay trở về thành phố S, cô vừa mới lật giờ một cuốn tạp chí, mắt thoáng lướt nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam với vãi đi qua.

Trông rất giống người đàn ông lạ hôn trầm cô ở trong khách sạn Bán Đảo.

Sao lại có thể như vậy được chứ? Trong biển người mênh mông, tỉ lệ gặp lại một người dung đến lần thứ hai chỉ có 0,7% thôi.

Trong đầu óc cô bỗng xuất hiện một cụm từ: chứng ảo tưởng của người bị hại! Mạch Khiết xót xa nghĩ thầm: chắc mình phải đi khám bác sĩ tâm lý thôi, nhìn thấy ai cũng thấy giống kẻ đã xâm hại mình.

Lý Mộng Long ngồi ở vị trí gần cửa sổ ở hàng ghế thứ 6 trên máy bay, anh vui mừng hân hoan khi nhận ra người ngồi bên cạnh anh là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, cử chỉ nho nhã, đoan trang. Cả hai cùng trò chuyện cời mở, thân mật. Năm phút sau, ngoài việc hai người trao đổi số điện thoại liên lạc cho nhau, anh còn biết được độ tuổi, chiều cao cân nặng, sở thích và cả căn bệnh về đường ruột của cô ấy.

2

Mạch Khiết trở về nhà, đã 8 giờ tối, vừa mới tắm xong, chuông cửa đã vang lên.

Mạch Khiết mở cửa, nhìn thấy Lâm Đại xách hai cái hộp to xuất hiện trước mặt cô.

Lâm Đại lớn hơn Mạch Khiết một tuổi, hai người cùng tốt nghiệp khoa trung văn của trường Đại học Sư phạm thành phố S. Lâm Đại bước vào tòa soạn M Beautiful trước Mạch Khiết một năm. Năm sau, khi Mạch Khiết đăng kí thi tuyển vào, Lâm Đại phát hiện ra cô học cùng trường, nên đã giới thiệu để BOSS tuyển dụng cô.

Mạch Khiết đã làm việc ở tạp chí M Beautiful tròn ba năm, trải qua thời khắc tạp chí nổi đình đám nhất. Sự huy hoàng đó, nói thế nào cho dễ hiểu nhỉ, hàng ngày bạn không cần mang một đồng nào, nhưng khi về lại có rất nhiều tiền đem về. Dù các loại phúc lợi, đủ các lí do để phát tiền thưởng, quà thưởng, nhỏ thì từ giấy ăn, băng vệ sinh, lớn thì từ tivi, tủ lạnh, lò vi sóng, máy giặt, những thứ đồ dùng cứ tùy hứng tặng. Nhân viên ở bộ phận quảng cáo là nhân rỗi nhất, những đơn vị cần quảng cáo cứ chủ động đến tìm, còn tặng cả phong bì, mong được đăng tin sớm. Những cô biên tập viên độc thân là nguy hiểm nhất, nếu không thận trọng chú ý là sẽ gặp phải những tên tiểu lưu manh lừa tiền lừa tình.

Khi một tờ tạp chí nữ giới có tên là Vu Môn (Hội bà đồng) vừa mới nổi lên, M Beautiful phát động cuộc tấn công ồ ạt để bóp nghẹt đối phương lúc đang chuẩn bị nở rộ. Ba năm đã trôi qua, Vu Môn vẫn thờ thoi thóp, nhưng thời kỳ huy hoàng được mọi người trầm trồ khen ngợi của M Beautiful cũng dần đi qua – thị trường luôn tồn tại sự cạnh tranh, và có cạnh tranh thì mới không tạo nên sự lũng đoạn thị trường trong khoảng thời gian dài.

Có lẽ bởi vì cùng tốt nghiệp một trường đại học, nên trong môi trường M Beautiful lòng người lạnh giá, chỉ có Mạch Khiết và Lâm Đại còn có chút tình bạn chân thành.

Lâm Đại giờ ra một chiếc hộp rất đẹp:

- Minh làm món sa lát hoa quả, biết rằng cậu chắc chắn chưa ăn tối, mình cùng ăn nhé!

Dáng người Lâm Đại đầy đặn hơn so với dáng vẻ mảnh mai của Mạch Khiết, thuộc loại ăn nhiều một chút là sẽ béo lên ngay, cho nên cô đặc biệt chú trọng đến việc giữ vóc dáng. Dung mạo Lâm Đại vào loại thường thường bậc trung, nhưng khí chất thì cũng rất khá. Một cô gái đến từ Tự Nhiên – Tứ Xuyên, hiện nay ở thành phố S phồn hoa đã mua được nhà và xe. Nhưng cũng như phần đông những cô “gái ế”, từ khi mua được nhà và xe, cô không thể tìm được một người bạn đời ưng ý. Nam giới mà có nhà và xe thì lại có thêm vô số lựa chọn so với người đàn ông bình thường khác, nhưng người phụ nữ có nhà và xe thì ngược lại, phạm vi lựa chọn ít hơn những người phụ nữ khác vô số lần. Đây chính là sự khác biệt giữa nam giới và nữ giới.

Mạch Khiết nhận lấy sa lát, rót cho Lâm Đại nước hoa quả, họ thân mật ngồi trên sofa, vừa lật giở những tờ tạp chí mà Mạch Khiết đem từ Thượng Hải về.

Mạch Khiết lơ đãng ăn sa lát, chờ Lâm Đại lên tiếng. Cô hiểu rất rõ về người bạn này, nếu cô ta mà có thể chờ đợi được lâu thì bọn họ cũng có thể leo lên cây được.

Quả nhiên, Lâm Đại lên tiếng:

- Sự việc đó, mình đã điều tra rõ rồi, đúng là như vậy!

Đôi lông mày Mạch Khiết khẽ rướn lên, hỏi đầy kinh ngạc:

- Điều tra ra nhanh vậy sao? Cậu chắc chắn chứ?

Lâm Đại cười nhạt:

- Lâm Đại ta đây muốn làm việc gì thì nhất định có thể làm được. Yên tâm đi, chắc chắn lắm. Còn cậu thì sao, tình hình điều tra thế nào?

Mạch Khiết lắc đầu:

- Cậu cũng biết công việc điều tra thị trường là công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ và vụn vặt nhất, mình không có con số chuẩn xác, nhưng lượng phát hành đi xuống là sự thực không thể chối cãi được – Mạch Khiết thăm căn nhắc một chút, rồi vẫn quyết định nói cho cô bạn biết:

- Lúc mình ở Thượng Hải, cô ta cũng gọi điện hỏi han tình hình.

Lâm Đại giờ ngón tay trắng ngần khẽ chạm nhẹ vào vầng trán mượt mà của Mạch Khiết:

- Chị ta chắc chắn là rất quan tâm rồi! Bây giờ lượng phát hành trượt dốc như vậy, ai cũng có thể cảm nhận được, người duy nhất vẫn bị lừa gạt chính là BOSS. Cậu ấy, mình phải nói cậu thế nào mới được đây, còn mang tiếng là cậu được mình tuyển vào. Cậu nói thế chẳng khác nào chưa nói, cậu không có con số chuẩn xác thì sao có thể lật đổ chị ta được? Chị ta vốn không hề quan tâm đến việc bị trả lại hàng mà vẫn luôn cho tăng số lượng in, bảng báo cáo trông đẹp mắt lắm nhưng thực ra đã nát bét từ lâu rồi.

Mạch Khiết cười nói:

- Đúng vậy, mình sao có thể tinh anh tài giỏi như cậu được, dù sao lật đổ chị ta thì cậu đang giữ chức chủ nhiệm chắc chắn được lên chức tổng biên tập rồi, mình còn có việc gì nữa chứ?

Lâm Đại cười:

- Xem kia, cậu cũng thật tầm thường quá. Mình lên chức, lẽ nào còn quên cậu sao? Ít nhất chức chủ nhiệm cũng để lại cho cậu.

Mạch Khiết nằm ngóai được lên chức lên trưởng ban biên tập, mặc dù cũng được coi là cán bộ trung cấp, nhưng vẫn còn cách chức chủ nhiệm khá xa.

Lâm Đại ôm đôi vai mảnh khảnh đẹp đẽ của Mạch Khiết:

- Mình nghĩ, dựa vào tài năng của hai người bọn mình, chỉ cần bọn mình liên kết với nhau, M Beautiful lấy lại được thời đại huy hoàng cũng không phải là điều không thể.

Trên người Lâm Đại thoang thoảng mùi hôi nách, khiến Mạch Khiết cảm thấy hơi khó chịu, hơn nữa, cô không quen có những hành động quá thân mật với người bạn cùng giới. Mạch Khiết khẽ đẩy Lâm Đại ra, đặt lọ nước hoa CoCo vào tay cô. Hy vọng món quà này có thể che đi được khiếm khuyết của cô, làm trong sạch bầu không khí tình bạn.

- Được rồi, được rồi! Đừng có nói chuyện công việc ở nhà mình nữa. Cậu đấy, một nửa cần quan tâm đến cậu đang ở đâu rồi, tìm được đứ lang quân như ý, vậy thì nửa đời còn lại của cậu, việc duy nhất cần luyện tập chính là đếm tiền.

Câu nói này đã chạm vào nỗi lòng của Lâm Đại, cô khẽ thờ dài, rút từ trong túi xách ra một tờ báo, vứt cho Mạch Khiết:

- Đúng vậy, nếu như có thể tìm thấy một người yêu như thế này, cho dù có phải làm kẻ thứ ba, mình cũng cam tâm.

Mạch Khiết cầm lấy tờ báo, trên đó viết: “Nhà văn thần bí Kha Đậu được tặng một tòa biệt thự, trong buổi họp báo không thấy tăm hơi”.

Mấy năm trở lại đây, trên mạng xuất hiện một đại văn hào tên Kha Đậu, bộ sê-ri thám hiểm tìm kiếm báu vật mà anh ta viết đã giúp anh ta kiếm được hàng chục triệu nhân dân tệ.

Chỉ có điều, anh ta chưa từng lộ diện ở bất cứ nơi công cộng nào. Có lời đồn rằng Kha Đậu vốn không phải là một người, mà là một nhóm, cũng có người nói Kha Đậu là một nam sinh tính tình vui vẻ, còn có người nói Kha Đậu là người ngoài hành tinh, có người còn nói Kha Đậu là một người bị mắc căn bệnh hiểm nghèo, luôn phải đấu tranh với thần chết, còn có người nói...

Bất luận có bao nhiêu người nói, một sự thực bất biến chính là, Kha Đậu là một chàng công tử chơi bời trác táng thay đàn bà như thay áo, bởi vì ngày nào anh ta cũng khoe khoang trên blog của mình hôm nay lại quyến rũ được người phụ nữ nào, hơn nữa còn quá quắt đến độ đặt số hiệu cho bọn họ, 26 chữ cái trong tiếng Anh đã đặt hết, bắt đầu đặt ra A1, B1, đến giờ đã đặt đến A111 rồi. Miêu tả tình tiết vô cùng sống động, tỉ mỉ sâu sắc, cho nên số lượng người vào đọc blog của anh ta nhiều vô số kể. Điều khiến Mạch Khiết lấy làm khó hiểu chính là, sao đội truy quét web sex lại không xóa bỏ blog của anh ta?

Đàn ông không xấu xa, thì phụ nữ không yêu, đây chính là chân lý muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Giống như Lâm Đại, rõ ràng là “Bạch Cốt Tinh[1]”, của tạp chí danh tiếng hàng đầu M Beautiful, được coi là tấm gương của nữ giới “độc lập về tinh thần, độc lập về kinh tế, độc lập về thân thể”, mà lại chỉ mong ngóng được lê lười ra liếm quần bò của loại đàn ông rác rưởi như Kha Đậu. Đối với những cô gái trong giới văn nghệ, người đàn ông vừa có tài lại vừa có tiền chính là đối tượng luôn luôn được theo đuổi, là cảm hứng để nảy sinh tình cảm nồng cháy, là món canh cay nóng trong ngày đông giá rét, là cây kem Haagen- Dazs[2] trong ngày hè nóng nực, là món rau chân vịt trong ngày đông man mát, là tâm trạng rạo rực trong ngày xuân phơi phới. . .

[1] Cách nói tắt hóm hỉnh của giới trẻ Trung Quốc. Bạch: nhân viên văn phòng cổ cò trắng; cốt: chủ chốt; tinh: tinh anh giỏi giang.

[2] Một hãng kem nổi tiếng của Mỹ.

Điều đáng bực bội chính là, mỗi lần khi Mạch Khiết nhắc Lâm Đại cần phải chú ý đến giới hạn của việc say mê thần tượng của mình, cô ta lại nghi ngờ đến xu hướng giới tính của Mạch Khiết. Mạch Khiết đau khổ suy nghĩ, nếu như không phải tại vì bị cô ta cứ luôn hoài nghi như vậy, thì mình có lẽ cũng không tùy tiện yêu bừa anh chàng đây “nữ tính” Đường Vĩ đó, cuối cùng mới dẫn tới hậu quả bị một người đàn ông lạ mặt hôn trộm.

Với vai trò là trưởng ban biên tập của tờ tạp chí M Beautiful, muốn “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn là điều không dễ dàng chút nào cả. Mặc dù những cô gái khác thay người yêu như là thay hãng mặt nạ dưỡng da. Còn Mạch Khiết thì sao? Mặc dù là người viết và biên tập những bài viết đầy vẻ phong hoa tuyết nguyệt, nhưng lại chưa từng yêu đương, cũng chẳng trách bị người khác nghi ngờ về xu hướng giới tính.

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đồi Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Ví dụ, có một lần ngồi trong quán cà phê tán chuyện với mấy đồng nghiệp về tiêu chuẩn của người yêu lý tưởng. Khi hỏi Mạch Khiết, Mạch Khiết lúc đó đầu óc ngớ ngẩn quên mất chân lý không được phép nói thật lòng với đồng sự, mất long lanh, miệng khẽ run run nói:

- Người chị thích phải mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu lam nhạt, đi xe đạp màu xanh lam, trên giỏ xe cắm một chiếc chong chóng nhiều màu. . .

Cả căn phòng bỗng im ắng lạ thường, giây lát sau thì tiếng cười bỗng vỡ òa như nước triều dâng. Những cô gái càng trẻ trung lại càng cười nghiêng ngả.

- Chị xuyên khung từ những năm 70 của thế kỷ trước đến đây hay sao? Sorry, mặc dù chị mặc quần áo của hãng Issey Miyake[3], nhưng cũng không loại trừ khả năng chị xuyên khung vào cơ thể của một yếu điệu thực nữ mặc trang phục của hãng Issey Miyake. – Miệng lưỡi của những cô gái trẻ giới văn nghệ thực sự quá chua ngoa cay nghiệt, lúc nào cũng toát ra khí chất văn học, giống như quả táo đỏ Mỹ quá hạn được bôi lên lớp bóng mờ màng ở trong siêu thị, màu sắc hấp dẫn nhưng cắn một miếng là lập tức muốn cất bỏ luôn phần lưỡi vị giác của mình.

[3] Hãng quần áo thời trang của Nhật.

Cùng lúc Mạch Khiết và Lâm Đại ngồi trò chuyện, Tường Văn đang ngồi trong phòng riêng của quán cà phê “Mộng Hà Biên”, ngồi đối diện với cô là người đàn ông béo mập hai bên tóc mai đã bạc trắng từ từ đưa ra một chiếc hộp nhỏ nhắn tinh xảo, bên trong là sợi dây chuyền bạch kim hãng Ancient.

Có thể là do sợi dây chuyền quá rực sáng, Tường Văn bỗng cảm thấy như có luồng ánh sáng lướt qua, cứ ngỡ là ảo giác.

- Em hãy suy nghĩ đi nhé! –Người đàn ông béo mập chậm rãi nói với vẻ chân tình.

Là một cô gái giới văn nghệ, xét trên phương diện lý trí, Tường Văn biết mình hơi sĩ diện, muốn được kẻ khác ái mộ, nhưng xét trên phương diện tình cảm, thì cô lại không thể tiếp nhận nổi. Nếu như đồng ý với ông ta, thì sẽ được bắt đầu một cuộc sống đầy đủ sung sướng lên xe xuống ngựa. Chỉ có điều tại sao mình lại không giống được như Tiêu Ma Nữ, khi màn đêm buông xuống, ngón tay chỉ cần khẽ cử động, người đàn ông bên cạnh mình lập tức có thể biến thành Kim Thành Vũ.

Bất luận là 18 tuổi, 28 tuổi hay là 38 tuổi, 48 tuổi, nội tâm của những nữ giới văn nghệ đều ngoan cường không dễ gì thay đổi. Trên phương diện lý trí thì ái mộ người đàn ông có tiền, trên phương diện tình cảm thì ái mộ người đàn ông có tài[4]. Mộng tưởng mình có được hoa trên trời rơi xuống như mưa[5], nhưng lại quên mất việc hệ trọng nhất, đó là khuôn mặt của mình trải qua sự bào mòn của thời gian đã dần bị mất đi sự trơn mịn tràn đầy nhựa sống.

[4] Trong âm tiếng Trung, chữ tiền và tài năng đồng âm.

[5] Theo truyền thuyết thời Lương Vũ đế, pháp sư Vân Quang giảng kinh rất hay khiến cả trời xanh cũng cảm động, hoa trên trời rơi xuống như mưa.

Trong căn hộ chung cư cao cấp của thành phố S...

Lý Mộng Long đang cời cúc áo sơ mi, tiếng tivi trong phòng khách mở rất to, suýt chút nữa anh không nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động.

Anh nghe máy.

- Tường, cô tìm tôi có chuyện gì vậy?

Lắng nghe giây lát rồi nói:

- Được, tôi biết rồi, ngày mai gặp!

Tiếng con gái nhõng nhẽo vang lên ở phòng khách, anh đành phải vội vàng tắt máy.

Bước từ phòng ngủ ra phòng khách, chào đón anh là nụ hôn nóng bỏng. Trong miệng cô gái có mùi cà phê, anh bắt gặp cau mày, trong lúc mơ màng, anh chợt nhớ lại cô gái anh đã hôn ở cửa thang máy khách sạn Bán Đảo. Đôi môi cô ấy mềm mại ngọt ngào, hàm răng trắng muốt đều tăm tắp, miệng sạch sẽ và có mùi hương. Chắc là cô ấy dùng kem đánh răng Oravive, thương hiệu của Mỹ, mùi hương lưu lại rất lâu, có thể cô ấy mắc chứng sạch sẽ.

Khỏe môi anh thoáng mỉm cười, đang ôm trong lòng một cô gái mà lại nghĩ đến cô gái khác, hình như đó không giống với phong cách vốn có của mình.

Anh dường như ngày nào cũng yêu đương nồng nhiệt, nhưng lại không biết, thực ra mình chưa yêu ai thực lòng bao giờ.

Khoảng cách giữa anh và tình yêu, dường như xa vời hơn bất cứ người nào.

3

Thứ hai đi làm, Tường Văn gọi Mạch Khiết và Lâm Đại đến phòng làm việc riêng của cô ta.

Office của cô ta sơn màu trắng ngà, vừa nhìn sẽ tưởng đây là nhà chung cư. Màu trắng ngà tuy rằng rất nhẹ nhàng nhưng Mạch Khiết lại cảm thấy màu sắc này không phù hợp với văn phòng làm việc, bởi vì mỗi lần bước vào là lại gây cho người ta có cảm giác buồn ngủ. Trong giờ làm việc mà buồn ngủ, đương nhiên dù ông sếp có hòa nhã đến mấy cũng trở nên nóng nảy.

Tường Văn qua loa chiếu lệ hỏi Mạch Khiết một chút về tình hình điều tra, và cô gái Mạch Khiết thông minh lanh lợi đương nhiên chỉ chọn những từ ngữ xu nịnh để tăng bốc. Cô hiểu rất rõ về tính bảo thủ cố chấp của Tường Văn.

Sau khi nghe xong báo cáo, Tường Văn nói về hài lòng:

- Xem ra, tình hình cũng khá tốt, vẫn rất ổn định.

Mạch Khiết và Lâm Đại nhìn nhau, trong mắt hai người đều viết hai chữ thật to “lừa mình dối người”.

Ánh nắng ngoài cửa sổ vô cùng rực rỡ, hàng ngàn tia nắng đem theo tâm trạng mãn nguyện xuyên thấu vào cơ thể người, rải đều lên tà áo của các cô. Họ là những nhân viên công sở xinh đẹp, nhưng thực ra lại còn có nhiều âm mưu toan tính hơn bao người đi lại trên đường phố.

Không biết tại sao, lúc Tường Văn tuyên bố sẽ mời một người làm trợ lý, giữa văn phòng nhiệt độ 25 độ mà Mạch Khiết đột nhiên lại rung mình một cái như thể có dự cảm về điều gì đó.

Trong văn phòng làm việc của Tường Văn, một nam giới đáng vẻ nho nhã mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh bước vào, như thể là cây liễu giữa ngày hè oi ả xuất hiện trước mặt ba cô gái độc thân.

- Sao có thể là anh chàng oan gia này được chứ?

Mạch Khiết lão đạo, như thể đôi chân bị thiếu canxi vậy, đành bắt lực oải người dựa vào ghế.

Tường Văn hỏi về quan tâm:

- Mạch Khiết, em sao thế? Có phải là bị tụt huyết áp không?

Còn về phần Lâm Đại, đã quên hẳn sự tồn tại của Mạch Khiết, ngẩn người mê đắm anh chàng đẹp trai.

Đối diện với người đàn ông này, chỉ cần là người phụ nữ không bình thường, thì đều trở nên càng không bình thường. Mạch Khiết là trường hợp đặc biệt. Mạch Khiết chính là người phụ nữ bình thường, ngay trong khoảnh khắc này, cô thực sự khao khát trong tay mình có chiếc vợt đập ruồi, cô sẽ coi như anh chàng trước mặt này là một con ruồi để cô đập bẹp luôn, sau đó có thể treo nó ở tầng hầm âm u ẩm thấp.

Còn anh ta, lại còn giờ tay ra bắt tay từng người, phong độ ngồi ngồi và rất có chừng mực, tự giới thiệu:

- Tôi tên Lý Mộng Long, sau này xin nhờ hai vị tiền bối xinh đẹp chỉ bảo thêm.

Lâm Đại nắm tay anh ta, không nỡ buông ra như thể là dính kẹo cao su.

Trong tòa soạn tạp chí dành cho nữ giới, người đẹp nhiều vô kể, duy nhất chỉ thiếu nam giới, mà cho dù có thì cũng là những anh chàng giới văn nghệ đầy nữ tính còn rườm rà hơn nữ giới, cũng chính là “chị em tốt” khoác bên ngoài bộ đồ nam giới mà thôi, hoặc là những anh chàng nhỏ nhỏ chưa cao đến 1m70, thực ra cũng có vài người được được thì “hoa thơm đã có chủ” từ lâu rồi.

Cho nên, Lâm Đại hỏi với vẻ rất mất lịch sự hay có thể nói là hoàn toàn mất đi lý trí:

- Anh Lý, anh còn đơn thân hay đã lập gia đình?

Lý Mộng Long mỉm cười bên lên, lộ ra hàm răng trắng ngần. Hành động này càng khiến Mạch Khiết cảnh giác, bởi vì đã được chứng kiến mặt sau của vẻ mặt điềm đạm trầm tĩnh đó của anh ta. Với vẻ mặt đầy vẻ thật thà chất phác của anh ta, bình luận duy nhất là “giả tạo”!

Còn Lâm Đại, thì đã chìm đắm trong nụ cười ngọt ngào của anh ta rồi.

- Tôi vẫn còn độc thân, chưa có bạn gái, sau này còn phải nhờ hai vị tiền bối chịu khó giới thiệu cho những cô gái xinh đẹp đấy nhé.

Anh ta còn tiếp tục đưa đẩy:

- Tôi không có yêu cầu cao sang gì cả, chỉ cần là cô gái đơn thuần một chút, đáng yêu một chút là được rồi.

Đơn thuần và đáng yêu, khắp nơi đầy rẫy cả ra đấy. Đem lại cho tất cả các cô gái niềm hy vọng, rồi cuối cùng lại đem đến cho họ nỗi thất vọng vô hạn. Mạch Khiết cảm thấy câu nói này rất quen, số trước của M Beautiful chính là chọn đề tài này. Người đàn ông không chịu trách nhiệm về tình cảm mới hạ thấp tiêu chuẩn về đối tượng tìm bạn gái của mình, không muốn cưới về làm vợ, chỉ là muốn có thêm bạn tình mà thôi.

Chỉ đáng tiếc là, Lâm Đại người vốn lựa chọn đề tài kế hoạch làm rất xuất sắc, khi thực sự gặp đối tượng như vậy, lại lập tức đầu hàng vô điều kiện.

Sau khi Tưởng Văn giới thiệu Lý Mộng Long xong xuôi, bèn quay sang giao nhiệm vụ cho Lý Mộng Long:

- Ngày mai triệu tập hội nghị thành viên tổ biên tập, sếp cũng đến tham gia.

Hai cô gái bước ra khỏi văn phòng làm việc của Tưởng Văn, Mạch Khiết cứ tưởng Lâm Đại sẽ dặn dò cô nội dung cần nói trong cuộc họp ngày mai, nào ngờ cô ta lại vỗ vỗ lòng ngực, nói:

- Mình cảm thấy tim mình vẫn đang đập.

- Rất bình thường mà, không đập thì cậu đã phải đi đến nằm ở phòng ướp rồi.

Mạch Khiết lạnh lùng nói xong câu đó, vội vàng chạy trốn vào trong Office nhỏ của mình, rất sợ tên ác ma đội lốt hoàng tử kia lại bám theo để chào hỏi:

- Hi, chào Mạch Khiết, cô còn nhớ tôi không?

Trong phòng làm việc của Tưởng Văn, Tưởng Văn đóng cửa lại, nói với Lý Mộng Long:

- Anh cảm thấy hai người bọn họ thế nào?

Lý Mộng Long ngồi xuống sofa, những ngón tay thon dài gõ gõ lên tay vịn:

- Tưởng, đừng coi tôi là vị thần, không phải tất cả mọi người phụ nữ, tôi gặp một lần là có thể nhìn thấu họ.

Tưởng Văn ngồi xuống bên cạnh anh, lấy tay vuốt vầng trán láng mượt của anh, nói:

- Tôi mời anh đến không phải là muốn anh nhìn thấu ngực của họ, mà là muốn anh nhìn xem, rốt cuộc là ai thực lòng với tôi, ai sẽ là mối nguy hại cho tôi?

Lý Mộng Long so so vai:

- Cô ngồi ở vị trí này, ai chẳng hết lòng cung kính cô, ai cũng đều là mối nguy hại cho cô.

Ánh nắng dừng lại trên vạt áo sơ mi trắng tinh của anh, tạo nên một vầng ánh sáng chói lòa xung quanh anh. Ngồi nhàn tản trên sofa, Lý Mộng Long cảm thấy, cuộc sống đúng là tràn ngập những điều bất ngờ thú vị, thật không ngờ lại có thể gặp được cô gái kem đánh răng Oravive ở đây.

Sự phong phú đa dạng đầy sắc màu của cuộc sống đúng là tồn tại ở khắp mọi nơi. Xem ra công việc lần này cũng thêm vài phần thú vị đây.

Mạch Khiết nghĩ thầm, chỉ sợ mình sắp bị sụp đổ rồi.

Có đến nỗi như vậy không? Chẳng qua cũng chỉ là hơi bề mặt một chút. Ừm, cô nghĩ rằng mình phải dùng từ chuẩn xác hơn một chút: cũng được ra dáng một người đàn ông, có cần thiết phải kêu gào thất thanh, bật cười kinh hãi đến thế không? Người không biết chuyện lại cứ tưởng M Beautiful có nạn chuột hoành hành cơ đấy!

Mạch Khiết liên tục day day hai bên thái dương, thực sự hy vọng mình có thể tạm thời bị điếc tai.

Xuyên qua bức tường kính trong suốt, cô có thể nhìn thấy rõ ở văn phòng bên ngoài đã trở nên nhốn nháo ầm ĩ. Lâm Đại dẫn Lý Mộng Long bước đến đầu, là ở đó lại càng hỗn loạn.

Theo thông lệ, đồng nghiệp mới đến phải đi chào hỏi khắp các phòng ban một lượt, như là vật triển lãm bị lôi đi triển lãm vậy. Khi gặp việc này, thường thì Lâm Đại đều đưa đẩy cho Mạch Khiết, nhưng hôm nay, cô lại chủ động gánh vác gánh nặng của cuộc cách mạng, tự mình xung trận.

Ba mươi phút sau, trong văn phòng càng trở nên sục sôi, lần này không phải là nạn chuột hoành hành, mà là bầy ma quỷ nhảy múa.

Lý Mộng Long ôm một thùng giấy to, đang phát quà cho mọi người.

Mạch Khiết chỉ muốn bịt kín bức tường kính này, khuất mắt trông coi. Cô không thích người đàn ông có tính cách khoa trương. Mà Lý Mộng Long thì không còn nghi ngờ gì nữa, rất hào hứng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Mạch Khiết vừa cúi đầu định làm việc, có tiếng gõ cửa, Lý Mộng Long thò đầu vào.

Mạch Khiết dùng khoảng thời gian nửa giây để cố nặn ra nụ cười, mặc dù cô biết rõ nụ cười này trông còn xấu hơn mèo.

Anh ta lấy từ trong hộp giấy ra một chậu cảnh nhỏ cây xương rồng, đặt xuống bàn cô.

- Xương rồng có thể thu phóng xạ của vi tính, làm giảm bớt nếp nhăn.

Mạch Khiết nhìn anh ta, trong lòng rủa thầm, anh chu đáo tí mĩ như vậy, sao lại không xin công việc nam bảo mẫu đi? Còn chạy đến đây làm trợ lý cho tổng biên tập cái nỗi gì? Bỗng chốc lại bay thẳng lên trên đầu tôi thế?

Cô cảm chậu xương rồng lên ngắm nghía, miệng toát ra những lời cảm kích:

- Anh thật là... quá chu đáo, tôi đã muốn mua từ lâu rồi, nhưng cứ bận mãi, không có thời gian.

Anh ta cười cười, rồi lại giơ ra một hộp kem đánh răng. Mạch Khiết ngẩn người, sao anh ta lại biết cô dùng Oravive?

Lần này, anh ta không nói gì cả, chỉ cười về nhả nhặn, rồi bước ra khỏi phòng.

Mạch Khiết nhìn hộp kem đánh răng hồi lâu, trong lòng dâng trào bao nhiêu suy đoán: anh ta muốn mình phải đánh răng sao? Còn muốn hôn lên sao? Nếu như còn có lần sau nữa, chắc chắn sẽ dùng hàm răng chắc chắn cắn cho anh ta một cái vào chân răng của anh ta. Bất chợt, Mạch Khiết thấy suy nghĩ của mình có vẻ hơi mờ ám, mặt chợt nóng bừng, làm trong giới văn nghệ đến độ thần kinh không bình thường, thật không dễ dàng gì cho mình!

Điện thoại di động của cô chợt rung lên.

Điện thoại vừa kết nối, bên nghe thấy tiếng Mạch Kỳ:

- Bây giờ em có thể đưa một vạn tệ đến cho chị được không?

Bỗng chốc, trái tim như bị ai moi ra, rỗng một lỗ hổng lớn.

- Tên súc sinh đó lại đánh chị phải không?

Giọng Mạch Kỳ vô cùng đau xót:

- Không phải... Em cứ đến nhà chị nhanh đi...

- Chị đừng có lừa em nữa. Lần nào cần tiền tìm em, đều là anh ta đánh chị. Anh ta chắc chắn lại đi đánh bạc rồi, đánh thua thì lại trút giận lên chị.

Mạch Khiết ngừng lại giây lát, nuốt lại câu nói "lấy tiền của em để trút giận" vào trong lòng.

Mạch Kỳ khẽ thút thít.

Mạch Khiết lập tức mềm lòng, nói:

- Sau khi tan làm, em đến nhà chị, chị đừng có lo!

Mạch Khiết tắt máy, lấy thẻ ATM ra, khẽ thở dài.

Mạch Khiết đi xuống dưới cây ATM ở dưới tầng, số tiền còn lại trong tài khoản đã không còn được năm số rồi[6].

[6] Số tiền một vạn tệ: 10000 là có năm chữ số.

Đứng ở trước máy ATM, cô đột nhiên trào nước mắt.

Tiền lương và phúc lợi ở M Beautiful rất cao, tất cả những nhân viên ở tầng trung trở lên đều có nhà có xe. Mạch Khiết là ngoại lệ.

Mạch Khiết chỉ có một căn hộ chung cư nhỏ, vẫn còn phải trả nợ lãi và gốc hàng tháng, cũng không có xe riêng.

Tiền lương của cô lại phải liên tục chảy vào túi của một người đàn ông vốn chẳng có quan hệ huyết thống nào với cô cả. Mạch Khiết chỉ cầu mong anh ta có thể đối xử với chị gái cô tốt hơn một chút, tốt hơn thêm một chút. Nhưng giờ đây, cô đã hiểu rất rõ ràng, đây là một câu chuyện thần thoại ngay thơ nhất. Mỗi lần đánh xong chị gái, là lại có một số tiền lớn được chuyển vào tài khoản của hắn, sao hắn có thể chịu ngừng tay được? Nhưng nếu không đưa cho hắn, chị sẽ lại càng bị đau đớn hơn.

Nước mắt từng giọt, từng giọt nhỏ xuống. Mạch Khiết biết bộ dạng lúc này của mình sẽ khiến cho người đi đường nhầm tưởng cô bị phá sản. Mà sự thực thì cũng đúng là cô bị phá sản.

- Ô, khóc gì vậy? Bị phá sản à?

Mạch Khiết nghe thấy một âm thanh như ở trong cơn ác mộng.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Mộng Long với vẻ mặt kinh ngạc đang đứng trước mặt cô, trong tay cầm chiếc thẻ ATM.

- Chết tiệt!

Mạch Khiết vội vàng lau nước mắt, lớp phấn trên mặt trôi đi ít nhiều, cô nghĩ lúc này trông mình còn xấu hơn con ma.

Lý Mộng Long nhìn Mạch Khiết không chớp mắt. Mạch Khiết thấy hơi bức:

- Anh đã nhìn đủ chưa? Có gì đáng để nhìn chứ?

Anh ta so vai:

- ... Cô đã chặn mất lối đi vào máy rút tiền.

Cô ngượng ngùng tránh sang bên, để anh rút tiền.

Anh ta nhanh chóng thực hiện thao tác, mười mấy giây sau, bên trong đẩy ra một tập tiền màu hồng[7]. Mắt Mạch Khiết khẽ sáng lên, vội lấp bắp:

- Anh, anh có thể...

[7] Tiền màu hồng là mệnh giá tiền 100 tệ, là tờ tiền mệnh giá cao nhất đến nay của tiền nhân dân tệ.

Ôi, thôi, bỏ đi, sao có thể mở miệng hỏi mượn tiền của anh ta được chứ?

Nhưng, cô còn có thể mượn ai được?

Trong M Beautiful, bạn tuyệt đối không thể để lộ ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy bạn “nghèo”! Nếu không, sẽ không còn ai chịu quan tâm hỏi han đến bạn, kể cả nhân viên lao công cũng sẽ chừa lại chỗ ngồi của bạn.

Mọi người đều luôn vất óc nghĩ ra mọi thủ đoạn để có thể khoe khoang được sự giàu sang và những món đồ hàng hiệu của mình. Cho dù là sản phẩm có vô cùng đắt đỏ cũng phải thể hiện bằng giọng nói tỉnh bơ:

- Tôi thấy thứ này chẳng tốt gì cả, mấy hôm nữa, tôi mua cho mẹ tôi (bác trai, em họ, cô nhà hàng xóm, thú cưng...) là được...

Nếu mà dám mở miệng ra vay tiền, chỉ e là ngày mai bạn sẽ bắt đầu trở thành người cô độc.

Anh ta không buồn quay đầu lại, hỏi:

- Cô muốn vay bao nhiêu?

Mạch Khiết ngẩn người, trước khi đại não còn kịp có phản ứng, đã buột miệng thoát ra con số cụ thể:

- 2000 tệ đi, tháng sau khi phát lương, tôi sẽ gửi lại anh.

Anh đếm tiền, sau đó nhét vào tay cô, không nói thêm lời nào, quay người bước đi luôn.

Mạch Khiết nghĩ một lát, chạy theo, nói:

- Cảm ơn anh, tôi nhờ anh một việc, hãy giữ kín việc này giúp tôi...

Anh ta đừng bước, có luồng sáng lấp lánh trong đôi mắt anh:

- Chuyện giữa chúng ta đều là bí mật.

Anh ta sai bước bước đi.

Mạch Khiết ti mi suy ngẫm về câu nói đó, cái gì mà “Chuyện giữa chúng ta đều là bí mật?” Tai nghe vậy, trong lòng suy ngẫm, thấy có gì đó không ổn... hôn lên và vay tiền, việc nào lộ ra đều kinh động đất trời. Nhưng đã là “bí mật”, thì cũng là đã trở thành cái “thóp” để người ta nắm!

Mạch Khiết khẽ than thở Lý Mộng Long, thực sự không thể để anh ta ở lại được, anh cần phải biết, con người quá thông minh, ngược lại sẽ bị mất mạng oan đấy!

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đôi Lấy Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Bạn quyết không thể ngờ được rằng “Tứ Trúc Lâm”, cái địa danh đẹp đẽ nhường này lại lại một chợ bán những động vật sống dưới nước.

Mỗi lần đi đến công ra vào Tứ Trúc Lâm, là có thể ngửi thấy ngay mùi tanh nồng của loài động vật sống dưới nước. Đến mùa hè nóng nực, từng đàn ruồi nhặng bay lượn khắp mặt đất, khiến Mạch Khiết không thể không nghi ngờ dưới lòng đất chỗ này liệu có phải có thi thể nghìn năm bị thối rữa hay không.

Mạch Khiết mặc chiếc áo sơ mi màu đen của hãng Issey Miyake và chiếc quần âu hơi bó, đôi giày cao gót để mảnh tạo nên “bước chân cao quý” bước đi thận trọng ở chợ đồ biển. Sau khi “trèo đèo lội suối”, cô cũng đến được trước ngôi nhà nhỏ ba tầng của tư nhân.

Đây chính là nhà của Mạch Kỳ – chị gái Mạch Khiết.

Nhiều năm trước đây, Trần Hạo đã dùng ngôi nhà này để làm “mồi câu” rất thành công, cưới được Mạch Kỳ – cô “hoa khôi” của chợ thực phẩm. Hồi đó, Trần Hạo nói ngôi nhà này do tổ tiên để lại mặc dù cũ nát, nhưng mảnh đất này sớm muộn gì chính phủ cũng sẽ tịch thu, lấy tiền đền bù cũng đủ để ăn cả đời. Lúc đó, anh ta đã hào phóng lấy hai vạn tệ ra làm đồ sinh lễ.

Khi đó, Mạch Khiết đang thi vào trường đại học Sư phạm, nhưng ông bố có suy nghĩ cô hù lạc hậu “Phụ nữ không có gì tài cán thì mới là có đức hạnh” nhất định không chịu cho tiền đóng học phí. Chị gái bèn nhận sinh lễ, sau đó để dành toàn bộ số tiền lại cho Mạch Khiết đóng học đại học. Mạch Khiết lên được thiên đường, còn chị gái từ đó bắt đầu cuộc sống chốn địa ngục trần gian.

Sáu năm đã trôi qua, việc đỡ đỡ ngôi nhà không có chút động tĩnh gì, anh rể thì vẫn vô công rồi nghề, trông cậy vào chút tiền lương ít ỏi của chị gái để sống qua ngày. Về sau, chị gái cô cũng bị nghỉ việc, để duy trì cuộc sống, chị gái cô bèn sửa tầng 1 thành cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, tầng 3 thì cho thuê, hai vợ chồng ở tầng 2. Vốn dĩ cuộc sống cũng có thể miễn cưỡng duy trì được, nhưng Trần Hạo lại luôn cho rằng hẳn được Vi Tiểu Bảo nhập hồn vào, nên đã say mê cờ bạc, nhìn thấy thứ gì là cá độ thứ ấy, nhưng chưa bao giờ thắng cả. Thua hết tiền bèn lôi Mạch Kỳ ra mà trút giận, sau đó bắt cô tìm Mạch Khiết để lấy tiền, lý do là “Mạch Khiết đã kiếm được ra tiền rồi, đã đến lúc báo đáp ân đại đức của họ rồi.”

Báo đáp chị gái, đương nhiên là Mạch Khiết can tâm tình nguyện, nhưng kiểu mua một tặng một lại phụ thêm tên Trần Hạo khốn kiếp này thì thực sự khiến Mạch Khiết vô cùng khó chịu.

Bởi vì kinh tế khó khăn, đến giờ chị gái cô đến 30 tuổi vẫn không dám sinh con.

Khi Mạch Khiết bước vào trong ngôi nhà, chị gái cô đang vừa trông cửa hàng tạp hóa vừa xem tivi. Trời nóng nực như vậy, nhưng chị gái lại mặc một chiếc áo len cao cổ. Mạch Khiết bước tới, không nói gì, kéo cổ áo của chị gái ra để nhìn vết thương. Vết thương sâu đến nhường nào, thì lòng cô lại đau đớn nhường ấy.

Trên làn da mịn màng trắng trẻo, những vết tụ máu giống như những đôi môi đỏ thắm của trẻ em đang khóc thút thít.

Dưới ánh đèn vàng vọt, toàn thân Mạch Khiết run rẩy, như thể những cái bạt tai, cú đấm đó đều giáng cả vào thân người cô.

Cô khẽ gầm lên:

- Sẽ có một ngày, em phải giết chết hắn!

Chị gái cô làm bầm an ủi Mạch Khiết:

- Lần này vẫn còn may, chỉ mấy phút thôi.

Mặc dù Mạch Kỳ đã ba mươi tuổi, nhưng vẫn rất xinh đẹp, thân hình thon thả, chỉ có đôi mắt đã lộ ra cuộc sống đã chịu nhiều bể dâu.

Cô quay người vào bếp, mức đồ ăn nóng hồi lên.

Mạch Khiết ăn đồ ăn do chính tay chị gái mình nấu, mới ăn được một miếng, nước mắt đã tuôn rơi.

- Chị, chị ly hôn đi! Em nuôi chị!

Cô ngẩng đầu nhìn Mạch Khiết, trong đôi mắt đẹp hiện lên sự thê lương.

- Lại nói linh tinh rồi!

Mạch Khiết nghĩ, nếu như không phải vì chính mình, có phải chị gái cô thể lấy được một người chồng như ý? Trước đây, cô vẫn luôn cho rằng, chị gái cô là một người con gái xinh đẹp dịu dàng và tháo vát sẽ có số giàu sang, quý phái. Nhưng bây giờ, khi đã hiểu ra nhiều điều, cô biết chị gái mình chỉ có số của người làm vợ cả. Cô là mẫu người vợ lý tưởng nhất đối với tất cả những người đàn ông, nhẫn nhục chịu đựng, chịu khổ sở vất vả, biết giao tiếp, biết nội trợ, đồng thời lại có thể nhẫn nhịn và tha thứ cho tất cả thói hư tật xấu của ông chồng keo kiệt bủn xỉn nghèo kiết xác và ngoại tình.

Tất cả những điều này đều là do bị ảnh hưởng từ ông bố có lối suy nghĩ cổ hủ lạc hậu trọng nam khinh nữ mà nên. Mạch Khiết cảm thấy bị kịch lớn nhất của mình chính là trong khi bản thân mình với vai trò là trưởng ban biên tập ở tạp chí M Beautiful luôn kêu gọi, khuếch trương nữ quyền, nhưng lại có hai văn vật của thời kỳ nô lệ và thời kỳ phong kiến làm thành viên gia đình. Trong cơ thể ba người bọn họ đều chảy chung huyết thống, nhưng tư tưởng quan niệm lại luôn đối chọi nhau đến nảy lửa. Họ đều muốn dùng súng tiểu liên oanh tạc đối phương, sau đó nhào nặn những mảnh vụn thành hình dạng họ thấy ưa nhìn. Nhưng thời gian cứ dần trôi đi, ai trong số bọn họ cũng vẫn giữ nguyên trái tim sắt đá, không gì có thể lay chuyển nổi.

Chị gái giữ Mạch Khiết ở lại ngủ, cô nhát gan, sợ phải ngủ một mình. Đạo này Trần Hạo thường xuyên không ở nhà, hắn là một kẻ “có hoài bão lý tưởng cao xa”, muốn đi đến một nơi xa hơn để tìm kiếm vận may của mình, cho dù là hao tổn tài sản, rải tiền đi đến nơi xa hơn nữa thì cũng là một việc đáng vui mừng.

Mạch Khiết nằm xuống giường, trò chuyện cùng chị gái, lúc đang mơ màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, đột nhiên nghe thấy những âm thanh “thình thình” mang theo tiết tấu. Cô trở người, nghĩ thầm, thật không ngờ lại có người mở quán bar ở Tử Trúc Lâm này. Âm thanh càng lúc càng âm ỉ, cô đành ngồi dậy, trong bóng tối, cô quay sang nói với chị gái đang nằm nghiêng nhưng chưa hề ngủ:

- Trên tầng trên có chuyện gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt nhảy Disco, có để cho người khác ngủ nữa không?

Chị gái vui đầu vào trong chăn, hồi lâu mới nói:

- Em làm theo cách này của chị mà ngủ đi...

Mạch Khiết khoác áo rồi đứng dậy, nói với chị gái:

- Không được, em phải lên đó xem sao, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chắc không phải là uống thuốc lắc đấy chứ?

Chị gái vội vàng kéo tay cô lại, mặc dù ánh sáng rất tối, nhưng Mạch Khiết vẫn cảm thấy chắc là mặt chị gái đỏ ửng:

- Con bé Tiểu Ngọc trên lầu có bạn trai...

Mạch Khiết ngẩn người, lập tức hiểu ra ngay, mở to mắt nhìn lên trần nhà đã rơi bụi xuống, nghĩ thầm. Tiểu Ngọc vừa mới tròn 18 tuổi, đúng là có ý chí thì không phân biệt tuổi tác.

Tiểu Ngọc là cô gái tinh lẻ đến thành phố S để làm thuê, trước đây trông cũng nhẹ nhàng ngoan ngoãn lắm, sao giờ lại bùng phát như vậy chứ?

Bất luận thế nào, Mạch Khiết là một cô gái giới văn nghệ có văn hóa cao, sẽ không làm giống như Đường Tăng phiên bản La Gia Anh, đang lúc người ta đang mây mưa gió bão lại chạy đến giáo huấn người ta cần phải tu thân dưỡng tính, tịnh tâm, giảm ham muốn hay là nhắc nhở họ đừng có để bụi bay xuống tầng dưới; hơn nữa, nhờ may chạy lên đó, nhìn thấy một người đàn ông trần như nhộng, nói không chừng mắt còn bị “lên lẹo”. Khi đến M Beautiful làm việc, có mọc gì thì mọc, nhưng nhất định không được mọc trên mặt.

Mạch Khiết đành bất lực nằm trở lại xuống giường, ngẩn người theo dõi tiết tấu ở tầng trên, không sao ngủ được.

- Chị à, lần sau nếu anh rảnh không có nhà, chị hãy đến nhà em ở nhé! Nhà em yên tĩnh.

- Chị còn phải trông cửa hàng mà.

Chị gái nhất định không chịu rời khỏi căn nhà của mình. Cho dù có nghèo hơn nữa, đây cũng vẫn là nhà cô, cho nên người đàn ông có tệ hơn nữa cũng vẫn là chồng của cô, điều này không thể nào thay đổi được.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Khiết để tiền ở dưới gối chị gái, mang đôi mắt thâm quầng rời khỏi nhà Mạch Kỳ.

2

Đem theo hai quăng thâm không lồ, Mạch Khiết nho nhả ngồi xuống vị trí của mình ở phòng họp.

Mọi người lục tục vào phòng, sếp và Trương Văn cũng bước vào phòng họp, Mạch Khiết thấy Lý Mộng Long thân nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh Trương Văn, đó vốn là chỗ ngồi của Lâm Đại.

Lâm Đại vội vàng bước vào, ngượng ngùng phát hiện ra chỗ ngồi của mình đã bị người khác chiếm lĩnh, may mà có một nhân viên nhanh ý đã đứng dậy nhường chỗ, những người khác lần lượt cũng lùi lại nhường chỗ. Sự sắp xếp thứ tự chỗ ngồi thể hiện địa vị cao thấp trong công ty và mức độ thân thiết của người đó đối với sếp.

Mạch Khiết ngồi xuống một vị trí ở góc khác, khéo léo né tránh tất cả những sự tranh cãi. Người ngồi vị trí đầu tiên có cái lợi là, ngồi dưới gốc cây đại thụ thì được hưởng bóng râm, nhưng cái hại chính là tất cả những việc cụ thể tỉ mỉ đều do bạn phải sắp xếp và điều chỉnh.

Xuyên qua bầu không khí se lạnh, Mạch Khiết và Lâm Đại nhìn thẳng vào nhau. Trong đôi mắt xé rách của Lâm Đại toát ra mùi sát khí lạnh người.

Bất giác, lòng bàn tay Mạch Khiết cũng toát đầy mồ hôi.

Cuộc họp vẫn diễn ra như thường lệ, những người ở bộ phận quản lý cấp cao khích lệ động viên cấp dưới, vẽ ra một tiền đồ rộng mở như thể dưới đất sắp nở bông hoa bằng vàng. Khóe môi nở nụ cười dịu dàng, nhưng trong mắt lại trào dâng sự sôi ruột nôn nóng. Mạch Khiết ngẩng đầu lên, phát hiện ra Lý Mộng Long ngồi ở ghế đối diện mình, nét mặt của anh ta gần như giống y hệt nét mặt của cô.

Mạch Khiết nghĩ, chính vì anh ta đã nhìn thấy được bộ dạng thất thần bi đát nhất của cô, cho nên cô chắc chắn sẽ không từ mọi thủ đoạn để đuổi anh ta ra khỏi M Beautiful cho bằng được.

Anh ta nở nụ cười với Mạch Khiết, Mạch Khiết cúi đầu, muốn né tránh ánh mắt của anh ta, sợ suy nghĩ hơi ác độc đó của cô bị đối phương nhìn thấu.

Khi cuộc họp tiến hành được một nửa, cuối cùng cũng đến lượt Lâm Đại phát biểu.

Đề chờ đợi được đến giây phút này, có ông trời mới biết cô ta đã chờ đợi bao lâu rồi.

Cô ta từ tốn mở file tài liệu, rút ra một tập tài liệu mỏng, vút xuống bàn.

- Đây là những lời phản ánh ý kiến của độc giả trong khoảng thời gian gần đây mà tôi đã tập hợp được. Chuyên mục bị bình chọn là kém nhất chính là chuyên đề của Lâm Hạ mà chúng ta đã kiên trì suốt cả năm nay. Lời chê bai nhiều như nước triều dâng, hơn nữa, thù lao cho cô ta lúc ban đầu lại là mức cao nhất.

Mặt sếp chợt tỏ vẻ không vui:

- Nếu đã như vậy, vậy thì nên xóa bỏ chuyên mục này.

Lâm Đại cuối cùng cũng ném ra quả lựu đạn đầu tiên:

- Vấn đề là, tôi muốn liên hệ với Lâm Hạ, kết quả mới biết được rằng, mười tháng trước cô ấy đã qua đời do tai nạn giao thông.

Những cô gái thanh lịch trong hội nghị bỗng chốc phát ra những tiếng cảm khái chẳng hề thanh lịch chút nào, vô số dấu chấm hỏi đang lấp lánh trên gương mặt mọi người.

Ông sếp đầu óc chậm chạp lại vẫn hơi mơ hồ:

- Đã lâu như vậy thì ai là người viết chuyên mục?

Chuyên đề ngôn tình thì bỗng chốc chuyển thành chuyên đề kinh dị.

Trương Văn đứng là gừng càng già càng cay, khéo léo chuyển dời tầm nhìn, điều không may chính là, hỏa lực lâu nay lại nhắm thẳng vào Mạch Khiết – cô gái vốn có tính cách điềm đạm nhất.

- Mạch Khiết, sự việc này sao cô lại không hay biết?

Mạch Khiết lộ ra nét mặt vô tội, nhưng thực ra cô đã sớm biết cần phải đối phó ra sao:

- Chuyên đề Lâm Hạ, khi tôi tiếp quản chức trưởng ban biên tập đã được cấp trên thông báo là không cần tôi phụ trách.

Cấp trên của Mạch Khiết là Lâm Đại, quả bóng lại được đá ngược trở lại.

Trong mắt Tường Văn trào dâng sự hoang mang căng thẳng.

Sếp có vẻ hơi bức:

- Thế rốt cuộc là hiện giờ ai đang viết chuyên mục này? Lâm Đại, cô phải điều tra rõ cho tôi.

Lâm Đại cười nhạt, ném ra quả lựu đạn thứ hai:

- Tôi đã tìm ra người này rồi, tác giả này tên thật là Lưu Nguyệt Phong, là sinh viên năm thứ hai của trường Đại học Khoa học Kỹ thuật, là một tác giả không có kinh nghiệm viết chuyên đề. Từ trước tới nay chưa hề phát biểu bất cứ bài viết nào chứ đừng nói đến viết chuyên đề. Hơn nữa...

Tiếng cảm thán trong phòng họp đã tắt lịm từ lâu, lúc này im ắng không có lấy một tiếng động. Nếu như bạn đi qua đây, bạn sẽ tưởng rằng bên trong toàn là đám cương thi không có hơi thở.

Mạch Khiết liếc nhìn Lý Mộng Long, anh ta là người duy nhất còn giữ được thái độ bình thản như không vào lúc này. Sự dửng dưng đó khiến người ta nghi ngờ rằng anh ta không phải là một thành viên của M Beautiful, như thể tất cả mọi việc đều không liên quan gì đến mình cả.

Các cơ quan trên mặt sếp đều rúm ró cả lại, cũng giống như những người khác, đều đang chờ đợi phần nội dung tiếp theo sau chữ “hơn nữa”.

- Hơn nữa, người có tên Lưu Nguyệt Phong này, chính là con gái của ông chủ tạp chí Vu Môn.

Khi Vu Môn ra mắt trên thị trường, đã từng đưa ra một khẩu hiệu chói lọi, trong vòng ba tháng sẽ làm cho M Beautiful biến mất khỏi thế giới. Mặc dù thời gian trôi đi, mọi thứ đã thay đổi, đã chứng minh được ai là sứ, ai là vàng nhưng điều này vẫn khiến cho ông sếp ứa mồ hôi cảm thấy căm hận và nhục nhối.

- Bữa bãi hết sức! – Ông chủ bức tức nói:

- Lâm Đại, chuyện này cô hãy điều tra cho rõ ngọn ngành, tôi sẽ xử lý tất cả những người có trách nhiệm liên quan, quyết không nhân nhượng.

Sắc mặt Tường Văn trở nên rất tệ, giống như lớp nhựa rắc đường vừa rải xuống đường cái.

Khi mọi người thoáng thở phào, Lâm Đại ném ra quả lựu đạn cuối cùng.

- Lưu Nguyệt Phong nói với tôi, từ đầu đến cuối, cô ấy chỉ viết bài thôi, chưa từng nhận được một đồng thù lao nào cả, cô ấy chỉ muốn được nổi danh, không quan trọng chuyện tiền bạc.

- Vậy, vậy thì tiền thù lao đi đâu? – Một cô biên tập viên tiểu tốt không kìm lòng được, buột miệng hỏi. Tất cả ánh mắt của mọi người bắt gặp đều dồn cả vào mặt Tường Văn. Bởi vì ai cũng biết, chuyên đề Lâm Hạ là do Tường Văn phụ trách.

Ông chủ chính là ông chủ, là vì ông ta khôn ngoan xảo quyệt hơn những người khác. Đúng lúc này, cuối cùng ông ta cũng ngửi thấy mùi khói trong không khí, nếu không ra tay ngăn chặn, thì mùi khói này sẽ trào dâng thành thuốc nổ, chắc chắn sẽ làm lung lay cái rễ vốn vô cùng rắn chắc suốt mười mấy năm của M Beautiful.

- Sự việc này quá phức tạp, chúng ta thảo luận ở cuộc họp khác. Mạch Khiết, cô đi Thượng Hải điều tra thị trường, kết quả thế nào? – Ông chủ chuyển ngay sang đề tài khác.

Mạch Khiết biết rằng lúc này Lâm Đại ngồi phía đối diện chắc chắn đang chăm chú nhìn cô đầy ẩn ý, miệng khẽ nở nụ cười chiến thắng, chờ đợi Mạch Khiết bồi thêm viên đạn vào chỗ cô đã chiến đấu.

Bầu không khí trong phòng vô cùng căng thẳng, căng như cung tên đã lên dây, Mạch Khiết cảm thấy mình giống như một cái dây nỏ sắp sửa bị châm lửa, chỉ cần một mồi lửa nhỏ, cả thế giới sẽ lập tức biến thành nồi lẩu cả.

Mạch Khiết trấn tĩnh lại, báo cáo rành rọt:

- Qua tình hình điều tra thị trường có thể nhận thấy, M Beautiful vẫn đứng trong top 5 của tạp chí dành cho nữ giới từ 18 - 48 tuổi. Đặc biệt trong trường đại học, được các sinh viên nữ rất yêu mến, chúng ta sẽ thay đổi một chút về thiết kế của tạp chí, các chuyên mục cần trẻ trung hơn, thời trang hơn, tiên phong hơn...

Nếu như con mắt có thể phóng đạn ra được, toàn thân Mạch Khiết chắc đã bị thùng lỗ chỗ rồi. Đôi mắt xéch của Lâm Đại lúc này đang trợn trừng nhìn cô, nét mặt căm hận như thể Mạch Khiết là kẻ thù giết hại cha cô ta không bằng.

Khi cuộc họp chuẩn bị kết thúc, Mạch Khiết cảm di động, gửi một tin nhắn đã được lưu sẵn vào tin nhắn nháp. Nghĩ một lát, rồi lại gửi thêm lần nữa.

Cuối cùng cuộc họp cũng được kết thúc một cách an lành trong nỗi lo sợ của mọi người. Lúc tiễn sếp, Tường Văn còn nói với ông ta về đầy quan tâm.

- Công việc của anh bận rộn như vậy, cũng không cần phải đích thân đến họp đâu ạ.

Lâm Đại đi qua Mạch Khiết, mắt không buồn liếc nhìn, như thể từ giờ phút này, Mạch Khiết là người vô hình.

Tường Văn quay trở về phòng làm việc, nói với anh chàng Lý Mộng Long đang đứng trước gương chỉnh lại trang phục:

- Cuối cùng tôi cũng đã biết, ai là kẻ thù của tôi. Lâm Đại, tôi quyết không tha cho cô ta!

Lý Mộng Long xòe năm ngón tay ra, khề vuốt tóc, vuốt gọn gàng tóc mái lún phún sành điệu. Anh muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Anh rất thông cảm với Tường Văn, bởi vì anh biết, cô rất có khả năng sẽ không còn có cơ hội để đối phó với Lâm Đại nữa.

Nhưng như thế cũng tốt, người đàn bà ngu ngốc này, đến tận phút cuối cùng vẫn không biết ai mới là đối thủ lợi hại nhất của mình.

Anh vẫn luôn chú ý tới cô gái “kem đánh răng” ngồi đối diện anh, thật không ngờ trong lúc họp mà cô vẫn có thể bình tĩnh gửi tin nhắn. Trong lúc anh đang thấy buồn cười, cùng lúc đó, di động của sếp khẽ rung lên. Cô gửi hai lần, di động của sếp cũng rung lên hai lần.

Khỏe môi anh khẽ lộ ra nụ cười nhạt, đóng giả lơ để ăn thịt hổ, mặc dù đáng về con lợn này cũng khá được, nhưng đàn bà nếu đã tàn độc, dù có đẹp thế nào cũng phải bị hạ giá.

3

Buổi tối, khi mọi người trong văn phòng đã về hết.

Sếp bước vào văn phòng làm việc của Mạch Khiết.

Tin nhắn Mạch Khiết gửi đi là: Sau khi tan làm, em sẽ báo cáo tỉ mỉ với sếp một số việc không tiện nói trong cuộc họp.

Mạch Khiết đặt tập tài liệu phân tích tình hình thực tế xuống bàn để trước mặt sếp, trong đó ghi chép những con số chuẩn xác mà cô đã dốc công thu thập được trên thị trường.

Ông chủ lướt nhanh những con số tỉ mỉ đó, sắc mặt càng lúc càng trở nên nhợt nhạt. Hồi lâu, ông ngẩng đầu lên, nói:

- Tôi thay mặt cho M Beautiful cảm ơn cô!

Mạch Khiết nở nụ cười rất có chừng mực:

- Đây là việc em cần phải làm mà, em cũng là một thành viên của M Beautiful.

Ông chủ không nói thêm gì nữa, cầm tập tài liệu đi luôn. Mạch Khiết ngả người ra ghế, lần đầu tiên cảm thấy thư thái thoải mái.

Đối với những ông chủ có con mắt nhìn xa trông rộng, mưu sâu kế hiểm, có thể gây ra sự phản cảm đối với họ, quyết không phải là việc tham ô hay sự lừa dối nhỏ nhỏ không ảnh hưởng đến gốc rễ, mà là phải là những quyết sách trọng đại tạo nên sự phát triển nhanh chóng của doanh nghiệp.

Lượng phát hành ngày càng giảm đã kích thích mạnh vào hệ thần kinh vững chắc của ông. Có thể đêm nay ông cần phải dùng đến thuốc an thần mới có thể ngủ được. Mạch Khiết đã giúp đỡ đắc lực cho ông trên con đường giảm cân vô cùng gian nan khổ cực.

Mạch Khiết cảm thấy sau lưng ngứa ngứa, gãi tay ra với nhưng không được. Bất chợt vang lên giọng nói dịu dàng rành rọt, nhưng lọt vào tai cô nghe như tiếng sấm rền.

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đồi Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

- Có cần giúp đỡ không?

Lý Mộng Long dựa người vào cửa, đôi đồng tử sáng rực mang theo ý cười chăm chú nhìn cô.

Mạch Khiết vội lấy lại tư thế ngồi đoan trang, nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt lạnh tanh của mình, nói:

- Sao giờ này anh vẫn còn ở văn phòng, vào đây sao không gõ cửa?

Lý Mộng Long nói tỉnh bơ:

- Tôi đã gõ rồi đấy chứ, nhưng có thể do cô quá đặc ý nên không nghe thấy.

Cô chợt ngẩn người, câu nói này là có ý gì nhỉ?

Anh cười “hi hi”:

- Mất trọn to quá đấy! Đừng có miễn cảm quá, ti không có ác ý gì đâu. Chỉ hy vọng cô nể tình chúng ta đã có duyên gặp nhau một lần, thỉnh thoảng cũng đại xá cho tôi. Cô cũng biết đấy, bây giờ tìm được việc tốt chẳng dễ dàng gì.

Mạch Khiết lạnh lùng nhìn chiếc áo sơ mi hãng Dior trên người anh ta, không tiếp lời anh ta.

- Cô có biết câu thành ngữ mang tính triết lý nhất là câu nào không?

Anh ta tiếp tục cười “hi hi” một cách đáng ghét:

- Là “lạc cực sinh bi[1]”.

[1] Vui quá nảy sinh bi thương.

Mạch Khiết hận một nỗi không thể ném ngay con người này ra ngoài cửa sổ. Đúng lúc đó, di động của cô chợt rung lên.

- Cô ơi! – Giọng nói lạnh lạnh của cô cháu họ Mạch Tiểu Lạp vang lên:

- Cô có biết bệnh viện nào làm phẫu thuật nạo hút thai, nhưng vừa phải không đau, vừa an toàn, lại có thể giữ bí mật, giá rẻ không ạ?

Giọng nói quá vang, đến nỗi Lý Mộng Long đứng cách Mạch Khiết năm mét cũng có thể nghe thấy, hướng hồ lại ở trong một không gian chật hẹp.

- Đúng là – lạc cực sinh bi!

Mạch Khiết vỗ vỗ vào lồng ngực, cảm thấy trái tim yếu đuối của mình không thể chịu đựng được sự kích động lớn nhường này. Hồi lâu, cô mới định thần lại:

- Cháu đùa cợt kiểu gì thế?

- Cháu không đùa đâu, cô ơi, thật đấy, bây giờ cháu phải tìm bệnh viện ngay, nếu không sợ không kịp mất... hình như đã hai tháng rồi.

Mạch Khiết vô cùng tức giận, hận một nỗi không thể lôi được Mạch Tiểu Lạp ra khỏi di động.

Lý Mộng Long nói:

- Bệnh viện nữ giới Cát Mộng, bác sĩ Diệp, người khác thì phải hẹn trước, nhưng người tôi giới thiệu thì không cần... .

Ông trời ơi, sao ông không hóa ra một lỗ nứt cho tôi chui vào luôn đi.

4

Ngồi vào trong xe Ford của Lý Mộng Long, Mạch Khiết vẫn hơi mơ hồ, không biết làm như vậy là đúng hay sai.

Cô dường như không biết về anh ta chút gì cả, nhưng còn anh ta thì sao? Không những đã tước đoạt mất nụ hôn đầu đời của cô, còn cho cô vay tiền, giờ thì lại đưa cô đến bệnh viện nữ giới Cát Mộng tìm bác sĩ Diệp.

Trong lịch sử, những người nắm rõ quá nhiều bí mật hầu như đều bị chết thảm, Mạch Khiết rất muốn đợi đến khi Mạch Tiểu Lạp làm xong phẫu thuật sẽ lập tức ban cho anh ta một chén rượu độc.

Khi họ vội vàng đến được bệnh viện Cát Mộng, từ đằng xa đã nhìn thấy một cô gái xinh xắn mặc quần bò áo phông, đứng ngay bên cạnh bồn hoa, đang nhai nhóp nhép kẹo cao su với vẻ mặt tỉnh bơ. Trong khoảnh khắc đó, Mạch Khiết chợt nảy ra hy vọng, hy vọng rằng Mạch Tiểu Lạp chỉ đang đùa cợt với cô mà thôi... .

Nào ngờ, khi cô bé mở miệng ra nói câu đầu tiên đã đập tan sự hoang tưởng ngọt ngào của Mạch Khiết:

- Sao bây giờ cô mới đến chứ, để một bà bầu chờ đợi lâu, thật không nhân đạo chút nào!

Con tim yếu đuối của Mạch Khiết một lần nữa lại bị làm cho kinh hãi, cô lao đảo đứng không vững, may mà Lý Mộng Long nhanh tay nhanh mắt đã kịp đỡ cô.

- Cô ơi, đây là chú à? Nhìn trông cũng hơi điển trai đấy chứ!

Lý Mộng Long vốn là người xử lý công việc rất bình tĩnh, nhưng lần này lại thoáng kinh ngạc:

- Cô là cháu của cô ấy?

Mạch Tiểu Lạp nhai nhóp nhép kẹo cao su một cách thoải mái, nói:

- Đúng vậy!

Lý Mộng Long toét miệng cười:

- Mạch Khiết thật là có phúc lớn, cháu gái đã lớn bằng ngần này rồi!

Mạch Tiểu Lạp 21 tuổi, nhỏ hơn Mạch Khiết bốn tuổi, bố cô là một người họ hàng trong gia tộc họ Mạch, Mạch Khiết gọi bố Mạch Tiểu Lạp là anh. Mạch Tiểu Lạp đang học đại học năm thứ 3 tại Học viện Truyền thông.

Mạch Khiết sa sầm nét mặt, cô đã nhắc nhở Mạch Tiểu Lạp nhiều lần rồi, khi có mặt người lạ, đừng có gọi cô là “cô”, bỗng chốc có cảm giác mình già đi rất nhiều. Cô trách Mạch Tiểu Lạp:

- Cháu đừng gọi linh tinh thế! Đây là... Lý Mộng Long, đến đây để giới thiệu bác sĩ cho cháu đấy!

Mạch Khiết kéo Mạch Tiểu Lạp ra chỗ khác, hỏi tỉ mỉ tình hình.

Trong ký ức của Mạch Khiết, Mạch Tiểu Lạp là một cô gái ngoan hiền không mấy khi bước ra khỏi cửa. Mặc dù ngay hôm sau khi tốt nghiệp cấp 3, Mạch Tiểu Lạp đã nhuộm tóc thành màu xanh lam chói mắt, và còn cùng các bạn trong lớp đi nhảy hip-hop trên đường phố. Nhưng trong ấn tượng của Mạch Khiết và mọi người trong gia đình, Mạch Tiểu Lạp vẫn là một cô bé ngoan ngoãn, ánh mắt toát ra tia nhìn hiền lành như chú nai con, nụ cười rạng rỡ và thuần khiết.

Nhưng Mạch Khiết thực sự không thể ngờ được rằng, Mạch Tiểu Lạp không những còn làm phụ nữ trước cả cô – người được danh xưng là “cô”, hơn nữa còn bước nhanh thêm một bước làm “bà bầu”. Sao mà cô có thể chịu đựng được hết thảy những việc này chứ?

Sự ngăn cách nho nhỏ về tuổi tác giờ đã thành một cái hố sâu.

Mạch Khiết nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nói mau, có phải là bị cưỡng bức không? Là do đứa nào gây ra? Chắc chắn cô sẽ làm cho hắn ta cả đời này kiếp này không còn làm đàn ông được nữa.

Mạch Tiểu Lạp lướt nhìn cô, nói tỉnh bơ:

- Đời người không phải là nên kịp thời hưởng lạc sao? Chỉ có điều trong khi hưởng lạc nhất định không được quên đem theo “áo mưa”.

Trí tuệ của Mạch Tiểu Lạp thừa sức đối phó với những bài học ở Học viện Truyền thông. Cô cũng có suy nghĩ giống như những nữ sinh đại học khác, cô cho rằng tình yêu mới là ngôi sao sáng lạn nhất trong bầu trời sinh mệnh, còn về bài vở, công việc chẳng qua chỉ là rác rến trôi nổi mà thôi.

Chỉ có điều, cô thấy các sinh viên nam trong trường đều là trẻ ranh mới mọc râu lún phún, cô chẳng vừa mắt ai cả.

Cô tra cứu trên mạng tìm ra được một mục có tên là “Cuộc hẹn 8 phút”, và tham gia vào nhóm người đó. Đừng tưởng cô là cô gái bé bỏng không hiểu biết gì về nhân tình thế thái, khi gia nhập hội, đương nhiên cô biết rõ đó là kiểu kết bạn gì.

Cô muốn được thử cảm giác tim đập loạn nhịp.

Mạch Tiểu Lạp trang điểm cho mình theo phong cách mới, trên đường từ trường học đến nơi diễn ra chương trình, gặp ba tên lưu manh hỏi han cô “giá cả”, gặp một bà cô giữ cô lại để tuyên truyền về sự nguy hại của bệnh AIDS, và bao ánh mắt liếc xéo khinh thường của những cô gái trẻ trung thanh lịch. Cô thấy vô cùng thích thú, lúc này đây, không ai có thể nhận ra, cô gái “bán hoa” này thực ra là một cô sinh viên đại học.

Cứ thế, cả dọc đường đi, cô thả sức đắc ý đi đến nơi diễn ra tiết mục “Cuộc hẹn 8 phút”. Sau khi cùng với ba cô gái và bốn người con trai tiến vào dùng bữa tối, cô nhanh chóng bắt sóng với một anh chàng mặt mũi tuấn tú ngồi đối diện. Người con trai đó trên đường dắt tay cô vào nhà nghỉ, đã mua cho cô một gói kẹo cao su.

Và thế là, một gói kẹo cao su đã kết thúc sự trinh trắng mà Mạch Tiểu Lạp đã gìn giữ suốt 21 năm qua. Mạch Khiết nhớ đến M Beautiful đã từng có đợt rộ lên việc thảo luận về giá mạng trinh của phụ nữ là bao nhiêu, nếu như đôi thành nhân dân tệ, giá khởi điểm là 20 nghìn tệ[2] mờ ngoặc, trước 24 tuổi.

[2] Tương đương 3000 đô la Mỹ.

Mạch Khiết vô cùng đau xót:

- Cháu nói cho cô số điện thoại của hân, chỉ ít hân cũng phải trả tiền viện phí chứ?

Nào ngờ, Mạch Tiểu Lạp nhìn Mạch Khiết với ánh mắt như nhìn một cổ vật được đào từ dưới đất lên, nói:

- Cô ơi, chẳng phải cô là biên tập kỳ cựu ở M Beautiful sao? Có phải là đã bị rơi vào thời kỳ tiền mãn kinh quá sớm hay không mà đầu óc không linh hoạt chút nào cả. Loại hẹn hò thế này, có thể trao đổi số điện thoại cho nhau sao? Cháu nói thật với cô nhé, ngay cả tên anh ta cháu cũng không biết, cháu cứ gọi anh ta là anh K. Hôn nữa, tối đó, cháu bỏ đi trước, anh ta ngủ say như lợn ấy, ngáy vang quá làm cháu không ngủ được. Khi rời khỏi đó, cháu còn lấy thời son viết lên tấm gương một câu cảm ơn: Cảm ơn anh đã phục vụ tận tình, I LOVE YOU, BABY.

Mạch Khiết nhìn khuôn mặt trắng ngần của Mạch Tiểu Lạp, chỉ muốn cho con bé một cái bạt tai, có lẽ sau cái tát này, sẽ tiết kiệm được tiền viện phí của cô.

Mạch Khiết hít thở một hơi thật sâu, tự khuyên nhủ mình, quân tử động miệng không động tay, mỉm cười, trấn tĩnh, ung dung, nho nhã.

Hai bên khóc môi Mạch Khiết nhếch lên, lộ ra một nụ cười trông còn tệ hơn khóc:

- Được rồi, bây giờ cháu cứ hồn nhiên thoải mái đi, đợi lát nữa cháu sẽ khóc đấy.

Mạch Tiểu Lạp nhún vai:

- Cháu biết chứ, cháu đã lên mạng tra cứu rồi, dù cho có là phẫu thuật không đau thì vẫn cứ đau, nhưng có cách nào khác được chứ, tuổi trẻ chính là tràn ngập nỗi đau mà, sau “hồi bì thương chảy thành sông[3]”, chúng ta mới có thể trưởng thành được.

[3] Tên một cuốn tiểu thuyết của tác giả 8X nổi tiếng của Trung Quốc – Quách Kính Minh.

Mạch Khiết lắc đầu xót xa:

- Cô cứ tưởng cô và cháu vốn không có sự khác biệt trong suy nghĩ, giờ đây cô thực sự nghi ngờ cháu đến từ sao Hỏa, chúng ta không thể nói chuyện được với nhau.

Mạch Tiểu Lạp cười khoác tay Mạch Khiết:

- Cô ơi, cô cứ yên tâm, người thông minh sẽ không mắc phải sai lầm tương tự nữa đâu, sau khi cháu phạm sai lầm lần đầu, nhất định sẽ nhận được bài học đích đáng, sau này cháu chắc chắn biết cách tự bảo vệ mình.

Thần thái của Mạch Tiểu Lạp như thể đang tự kiểm điểm bản thân, nhưng Mạch Khiết không dễ lừa gạt được đâu:

- Biết cách tự bảo vệ mình là có ý gì? Là chỉ lần sau khi đi tham gia trò chơi vô trách nhiệm với chính bản thân mình sẽ biết bảo vệ mình, hay là hứa chắc chắn từ nay về sau sẽ xa rời những trò hư hỏng này để quay trở lại làm một cô gái ngoan hiền?

Mạch Tiểu Lạp cười ngọt ngào, trong khoảnh khắc này xem ra có vẻ như đã trở về đúng vị trí của mình:

- Cô ơi, cháu xin thề với nhân dân trên khắp thế giới, sau này cháu sẽ không bao giờ tham gia loại trò chơi như thế này nữa. Có lẽ ra cần phải hiểu được cháu chứ, cháu đã làm cô gái ngoan suốt 21 năm, tích lũy năng lượng 21 năm thì cũng cần phải bùng nổ một lần mới có thể khôi phục bình thường trở lại chứ, có phải không cô?

Mạch Khiết đành bất lực nghĩ thầm, Mạch Tiểu Lạp có thể nhận ra mình không bình thường, xem ra cũng đã quay trở lại được quỹ đạo bình thường chút ít rồi. Còn có thể làm gì được nó đây? Lúc này đây, nó là bà bầu (cứ nghĩ đến cụm từ này, Mạch Khiết liền có cảm giác kinh hãi), nếu như mình còn trách mắng nó thêm nữa, nó lại nghĩ quẩn, không làm phẫu thuật nữa, mà sinh đứa bé ra, rồi giao cho bà cô này nuôi, vậy thì phải làm sao được chứ?

Bác sĩ Diệp đã nhìn thấy Lý Mộng Long từ xa, bèn nhiệt tình chào hỏi:

- Cậu đến rồi à!

Nét mặt đó cứ như thể họ thường xuyên gặp nhau ở chốn này vậy. Liên tưởng đến lần đầu tiên gặp Lý Mộng Long, bị anh ta lợi dụng giữa thanh thiên bạch nhật, Mạch Khiết càng tin chắc anh ta thuộc về loại người nào, có lẽ cũng là khách thường xuyên của “Cuộc hẹn 8 phút”, chắc chắn thường xuyên dẫn các cô gái đến đây để làm kiểu phẫu thuật tương tự.

Mạch Tiểu Lạp bị đưa vào trong phòng phẫu thuật Mạch Khiết và Lý Mộng Long ngồi trên ghế sofa bên ngoài lặng lẽ chờ đợi.

Ánh đèn sáng trắng chiếu xuống người họ, trong căn phòng màu hồng nhạt dịu dàng nho nhã, thoang thoảng hương hoa, nước chảy róc rách trong hòn giả sơn, âm nhạc khe khẽ du dương, đây không hề giống một bệnh viện tư nhân làm công việc nạo hút thai.

Thấy Mạch Khiết nhìn ngấm xung quanh với vẻ hiếu kỳ, Lý Mộng Long gác tay lên thành ghế sofa, ngồi vắt chân nói:

- Ở đây rất đáng tin cậy, cô yên tâm, sau này có cơ hội có thể thử xem!

Mạch Khiết lườm anh ta một cái:

- Cảm ơn anh đã giới thiệu, nhưng cơ hội tốt như vậy, hãy cứ để lại cho những cô gái không có não đi!

-Ồ, cô hiểu nhầm rồi, ở đây ngoài làm phẫu thuật kiểu này ra, còn có cả kiểm tra những bệnh phụ khoa, ung thư tử cung, thậm chí vá màng trinh... đều có cả. Chỉ cần nói tên tôi ra là được giảm 20%.

Trông khuôn mặt tỏ ra nghiêm chỉnh của anh ta, Mạch Khiết chỉ muốn đấm một phát cho mặt mày hấn méo xệch luôn, sau đó giẫm nát dưới chân, xem xem cái miệng đó ở dưới nền nhà còn có thể nói ra được những câu cay nghiệt như thế không!

Anh ta toét miệng cười, hàm răng trắng bóng đến độ chói mắt:

- Không cần cảm ơn tôi đâu, là việc tôi nên làm thôi, không phải là cần đối xử nhẹ nhàng hòa nhã với đồng nghiệp sao?

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta một cái với vẻ tức giận, đứng dậy, bước ra ngoài.

Mạch Khiết đứng bên bồn hoa, hít thở thật sâu bầu không khí trong lành dưới ánh trăng, cuộc sống đúng là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, chị gái có cuộc hôn nhân bất hạnh, Mạch Tiểu Lạp thì phản nghịch, cô thì đang hy vọng mong manh được lên chức...

Dưới ánh trăng trắng trong, nhìn bóng hình mình nhỏ bé mong manh đổ xuống nền đá Đại Lý lạnh lẽo, cảm thấy mình lúc này đây thật là cô độc, trong đầu bất chợt hiện lên một khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn, đó là khuôn mặt của anh hàng xóm Tiểu Ly. Con người này gần như là thần tượng của cô trong suốt thời niên thiếu. Nhưng, cô lại để lạc mất hình bóng anh trong suốt bao nhiêu năm nhưng nhớ, hơn nữa còn không có cơ hội được gặp lại anh giữa biển người mê mông.

Trong suốt cuộc đời, con người cần phải trải qua bao nhiêu bi hoan, lạc mất bao nhiêu điều tốt đẹp, hàng nghìn năm nay, đã từng có bao nhiêu người một mình lòng trĩu nặng nỗi buồn đau giữa khung cảnh ánh trăng nữ miều diễm lệ này?

Mạch Khiết suy ngẫm và cảm khái dưới trăng một hồi, khi quay trở lại đại sảnh, cô ngửi thấy mùi hương café Cappuccino ngọt ngào lan tỏa.

Lý Mộng Long giờ cốc café màu vàng tuyệt đẹp về phía cô, nói:

- Uống một cốc nhé?

Mạch Khiết lấy làm kinh ngạc:

- Bệnh viện này phục vụ tốt như vậy sao, ngay cả café cũng được miễn phí.

Anh ta mím chặt đôi môi hơi mỏng, khẽ bật cười, không trả lời cô.

Chỉ nhìn thấy một cô y tá đội chiếc mũ màu hồng phấn vô cùng đáng yêu cầm một bình café trong suốt đi đến, hỏi về thân mật:

- Anh có muốn uống thêm chút nữa không?

Mạch Khiết đã hiểu ra, cô quyết định đầu hàng, Lý Mộng Long đối phó với phụ nữ, giống như là con sói trà trộn vào giữa bầy cừu, chỉ cần cần một phát là trúng luôn!

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Mạch Khiết đang bận rộn làm việc, máy điện thoại nội bộ chợt vang lên, là Tường Văn gọi tới:

- Mạch Khiết, buổi trưa đến “Shangri-La” ăn buffet nhé, chị có chuyện muốn nói với em.

Mạch Khiết vâng một tiếng, bất giác thấy hơi căng thẳng.

Chị ta có điều gì muốn nói với mình? Chắc không phải là nghe phong thanh thấy gì rồi chứ? Sữa dê tươi tự sản xuất của “Shangri-La” rất tươi ngon, chắc không phải là Tường Văn muốn rửa mặt bằng sữa dê tươi cho cô đấy chứ?

Nghĩ đến đây, dường như thể sữa dê tươi mát lạnh đó đang nhỏ từng giọt từng giọt từ trên tóc cô xuống.

Ôi, kệ chị ta đi, có chết cũng không thừa nhận là được, bà cô đây cũng đã gặp phải rất nhiều phong ba bão táp, còn sợ một cốc sữa dê tươi của chị ta sao?

Thường thì những nhân viên chung tầng hện nhau ăn cơm, nếu là mời riêng, chắc chắn sẽ tách nhau để đi đến điểm hẹn. Cũng không biết từ khi nào điều này đã trở thành một quy định ngầm, như thể sợ người khác chỉ trích nói họ “kết bè kết phái”. Càng là trong lĩnh vực văn nghệ, càng phải thận trọng, đều là nơi tập hợp những cá thể có trí tuệ cao, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị người khác nắm đuôi sam rồi.

Khi Mạch Khiết đến “Shangri-La”, Tường Văn đã ngồi trên ghế sofa mềm mại ở vị trí gần cửa sổ, trước mặt quả nhiên là một cốc sữa dê tươi nóng hổi đang bốc khói nghi ngút. Lúc này đang là tháng năm, ánh mặt trời chói chang, cốc sữa dê tươi nóng bị hắt vào mặt, liệu có bị bỏng thành sẹo không nhỉ?

Thấy Mạch Khiết đến, sắc mặt Tường Văn rất ủ dột, chỉ khẽ hắt cằm, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Mặc dù là giờ ăn trưa, nhưng thực khách ở “Shangri-La” không đông, giá ăn buffet ở đây là 330 tệ một người.

Mạch Khiết nghĩ một lát, cũng chọn một cốc trà chanh – nếu như chị ta thực sự muốn hắt sữa vào mình, có đi mà không có lại thì cũng thật là thất lễ, cho dù chị ta là cấp trên của mình, dù sao nhìn tình hình này, chị e rằng sắp là cấp trên lỗi thời rồi.

- Mạch Khiết, thật ra chị vẫn luôn đề cao em

Mạch Khiết hơi cảm thấy kinh ngạc trước lời mào đầu thế này, xem ra Tường Văn không hề có ý thù địch. Mặc dù đây là lời nói khách sáo giả tạo, nhưng cũng đã thể hiện rõ lập trường, chỉ ít cũng không thấy sự thù địch.

Thế nên Mạch Khiết yên tâm uống trà chanh, nhân viên phục vụ đặt xuống trước mặt họ món Sashimi cá hồi.

Ánh nắng giữa trưa chiếu xuyên qua cửa kính, hắt vào người họ, bao vây họ trong một luồng ánh sáng vàng kim, chói lòa như thể thiên sứ.

Mạch Khiết thăm nghĩ đầy vẻ giễu cợt, chúng ta đều có vẻ bề ngoài của thiên sứ và trái tim của ma quỷ.

Sắc mặt Tường Văn vẫn rất ủ dột:

- Con người Lâm Đại, dã tâm rất lớn, nhưng nói về năng lực, cô ấy còn thua xa em

Mạch Khiết vẫn từ tốn uống cốc trà chanh mang màu nâu trong veo, đầu lưỡi thấy mát lạnh, chẳng buồn bận tâm tới lời chị ta nói, lặng lẽ chờ đợi chị ta nói tiếp.

- Có lẽ chị sẽ nhanh chóng rời khỏi vị trí tổng biên tập, nếu như có thể để chị đề cử người kế nhiệm, chị hy vọng em sẽ tiếp quản.

Trái tim Mạch Khiết bỗng đập rộn ràng, đôi mắt bất giác toát ra những tia hào quang rực rỡ, giống như thể nhìn thấy chiếc bánh ga tô vừa mới ra lò vậy.

Ánh mắt Tường Văn tỏ ra bất định:

- Nhưng, cho dù em có thể đảm nhận được chức vụ tổng biên tập, em có chắc là sẽ đối phó được với Lâm Đại không? Con người cô ta không dễ đối phó đâu, còn em thì lại thật thà như thế. Mọi người trong công ty ai cũng đều biết, cái câu cửa miệng của cô ta nhằm vào em chính là “cậu là do mình tuyển dụng vào”, chỉ với điều này, em mãi mãi bị thấp kém hơn cô ta một bậc!

Tường Văn rút cuộc vẫn là người vô cùng thông minh sắc sảo, lời nói của chị ta đã đánh trúng vào nỗi lòng của Mạch Khiết.

Nếu như nói Mạch Khiết có điều gì bức xúc, có lẽ chính là ở đây. Mạch Khiết là một người rất sĩ diện, đúng vậy, lúc đầu chính là do Lâm Đại ra sức giúp đỡ để cô được tuyển dụng, nhưng đây cũng trở thành một thứ vốn liếng để cô ta luôn luôn khoe khoang công trạng. Mấy năm nay Mạch Khiết chăm chỉ cố gắng làm việc, mọi người đều chẳng ai nhìn thấy, chỉ coi cô là “cái đuôi” của Lâm Đại. Cho nên Mạch Khiết cũng luôn ẩn mình không dám tỏ thái độ – nhưng ông trời biết, Mạch Khiết căm hận cái câu “cậu là do mình tuyển dụng vào!” mà cô ta cứ nói mãi không ngớt đến nhường nào, nó giống như các bà mẹ vẫn thường nói với con cái mình “con là do mẹ sinh ra đấy”, ý tứ chính là không bao giờ được quên báo đáp ta.

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Cảm ơn tổng biên tập Tường đã quá khen, nhưng M Beautiful phát hành lớn như vậy, có thể trụ vững chân ở đó, nếu như không có năng lực thì không thể nào làm lâu dài được, cho nên cũng không tồn tại cái việc ai thấp kém hơn ai.

- Em có thể nghĩ được như vậy thì chị cũng yên tâm rồi. Nào, hãy ăn chút gì đi! – Chị ta mời Mạch Khiết, nhưng chính mình cũng chỉ uống sữa dê tươi.

Suy nghĩ của Mạch Khiết lại chẳng hề đề cập đến những đồ ăn tinh xảo ở đây.

Kết quả là, tại nhà hàng Shangri-La 330 tệ một người, Mạch Khiết và Tường Văn cuối cùng cũng chỉ uống mấy cốc sữa dê tươi và ăn một chút sa lát hoa quả. Khi bọn họ rời khỏi đó, nhân viên phục vụ tiễn khách rất nhiệt tình:

- Hoan nghênh các chị lần sau lại đến!

Với những thực khách luôn muốn giữ dáng và lại nhẹ nhàng như bọn họ, tin rằng bất kỳ một cửa hàng buffet nào cũng đều rất hoan nghênh chào đón.

Đi ra khỏi “Shangri-La”, bọn họ tự động tách nhau ra để đi. Chị ta lái xe rời khỏi đó, Mạch Khiết chậm rãi tản bộ, tiêu hóa số sa lát hoa quả ở trong dạ dày, đồng thời cũng tiêu hóa những lời nói của Trương Văn.

Mạch Khiết nghĩ, nếu như Trương Văn thực sự đề bạt mình, vậy thì cô cũng phần nào cảm thấy áy náy.

Trong lòng cô hiểu rất rõ, Lâm Đại là “súng bắn ngoài chỗ sáng”, nhưng thực sự người gây ra đòn chí mạng, lại chính là “cung tên trong chỗ tối” của mình. Hơn nữa ở trong túi mình, vẫn còn một thứ còn chí mạng hơn nữa, đang chờ thời cơ để tung ra, khiến cho chị ta không kịp trở tay, trời đất quay cuồng.

Đối với những người có năng lực, không ai muốn làm nhân viên cấp dưới, huống hồ chức vụ tổng biên tập này không hề khó, bất luận là Trương Văn hay Lâm Đại, hay là Mạch Khiết, ba người bọn họ đều có thể đảm bảo sự ổn định của M Beautiful – cho dù chưa kể đến sự phát triển.

Mạch Khiết được đắm mình trong ánh nắng vàng rực rỡ sau buổi trưa, ánh nắng như thể đã quay chín một thứ gọi là sự lương thiện. Sự lạnh lùng khô khan cứng rắn được tôi luyện sau bao năm ở trong môi trường làm việc công sở lạnh lùng khắc nghiệt, trong khoảnh khắc này đây, chợt bị ánh nắng chói chang làm cho dần tan chảy.

Mạch Khiết vừa trở về văn phòng, cánh cửa liền khe khẽ mở ra.

Lâm Đại bước nhanh vào, khóa trái cửa lại, và còn kéo rèm cửa xuống.

Lâm Đại trách móc Mạch Khiết:

- Cậu ấy, đúng là nhát gan, đến thời khắc quan trọng thì không thể nhờ vả cậu được, cậu là do mình tuyển dụng vào, cậu nói xem đã bao nhiêu năm nay sao cậu không có chút dũng cảm gì cả chứ?

Trong lòng Mạch Khiết rất không vui, nhưng trên mặt vẫn lấp lánh tia nhìn dịu dàng:

- Mình không hiểu ý cậu.

Mặc dù trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nhưng giọng nói của Lâm Đại vẫn bắt gặp trầm xuống:

- Bọn mình đã chuẩn bị lâu như thế, chẳng phải là để đợi tiết lộ bộ mặt đen tối của chị ta trước mặt sếp và những người khác sao? Đến giây phút quan trọng nhất thì chị chỉ có mình mình diễn vai độc thoại.

Mạch Khiết cười khan ha ha mấy tiếng, giải thích:

- Tài liệu cậu chuẩn bị đầy đủ như thế, mình còn có gì để nói được nữa chứ? Mình chẳng qua cũng chỉ nói chút sự thực mà thôi.

Khóe môi Lâm Đại khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười mỉm đầy đắc ý:

- Bí mật tiết lộ cho cậu một thông tin này nhé, Trương Văn sắp sửa bị chuyển sang làm tổng giám chế hành chính, công việc này vô cùng nhàn rỗi, và như vậy cũng chính là vị trí tổng biên tập đang bị khuyết thiếu.

Mạch Khiết vô cùng kinh ngạc, mặc dù biết rằng sẽ có kết quả như vậy, nhưng không ngờ kết quả lại đến nhanh thế:

- Sao cậu biết?

Lâm Đại cười càng đắc ý hơn:

- Tôi hôm qua Trương Văn mời mình đi ăn cơm đã nói cho mình biết. Chị ta còn nói, chị ta đã tiến cử mình làm tổng biên tập rồi. Thực ra chẳng cần chị ta đề bạt, mình cũng biết chức vụ này chắc chắn thuộc về mình...

Mạch Khiết im lặng, tấm lòng Mạch Khiết vốn dĩ bị ánh mặt trời chiếu rọi làm cho mềm lòng bỗng chốc lại trở thành tảng băng lạnh lẽo giữa mùa đông.

Trương Văn mời Lâm Đại trước, sau đó mới mời Mạch Khiết, thứ tự lần lượt trước sau như vậy có lẽ cũng chính là sự sắp xếp thứ tự trong lòng ông chủ. Thà rằng bỏ dở kẻ có khả năng lên chức cho dù kẻ đó có lòng dạ độc ác nham hiểm còn hơn là lấy lòng Mạch Khiết – cô gái “thật thà” vẫn còn chưa đứng chắc chân này.

Ôi, xem ra vẫn phải tung quả lựu đạn ra. Ai đối với tôi bất nhân, tôi sẽ bất nghĩa với người đó.

Cô ta nói:

- Cậu cứ yên tâm đi, mình được lên chức, chức vụ chủ nhiệm chắc chắn sẽ để lại cho cậu, ai bảo cậu là người mình tuyển dụng vào chứ? Trong M Beautiful, còn có ai có mối quan hệ thân mật sâu sắc hơn chúng ta được chứ?

Mạch Khiết cảm thấy mặt mình cười đến độ sắp co giật:

- Phải đấy phải đấy, xem ra mình phải chuẩn bị quà mừng lên chức cho cậu rồi.

Khi Lâm Đại bước ra khỏi văn phòng làm việc của Mạch Khiết, vừa vặn Lý Mộng Long đang cầm cốc cà phê bước từ trong phòng nghỉ ra. Bất luận anh ta xuất hiện ở đâu, cũng đều nhận được những tia nhìn đầy ngưỡng mộ.

Lý Mộng Long đưa cốc cà phê lên miệng, che khuất nụ cười mỉm đầy chế nhạo trên khóe miệng.

Sáng sớm hôm sau, trang nhất của M Beautiful, đăng đầy bức ảnh Tường Văn khoác tay thân mật với một người đàn ông béo mập.

Mặc dù người quản lý mạng đã nhanh chóng gỡ bỏ bức ảnh xuống, nhưng sức ảnh hưởng của bức ảnh vẫn gây nên cơn sóng thần nơi công sở.

Mọi người đều đang thì thầm bàn tán, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú về phía văn phòng của Tường Văn. Lâm Đại không thể nhẫn nại thêm được nữa, đẩy cửa văn phòng của Mạch Khiết nói đầy hứng khởi:

- Mạch Khiết, cậu nhìn thấy rồi chứ? Nhìn thấy rồi chứ? Tường Văn rốt cuộc đã đắc tội với ai, lần này chị ta thật quá thảm!

Mạch Khiết khẽ ngẩng đầu, lộ ra nụ cười vui vẻ rất thuần khiết:

- Có lẽ là người của Vu Môn làm.

Lâm Đại nói:

- Mình cũng nghĩ như vậy.

Tổng biên tập của M Beautiful khoác tay ông chủ của Vu Môn. Tin tức này truyền ra ngoài vậy người được lợi nhất chính là Vu Môn, đây là hành động gây nên hiệu ứng mạnh! Thật không ngờ Tường Văn lại có thể thích được một người đã luống tuổi, còn là rượu nước hai nữa chứ.

Mạch Khiết mỉm cười, nói đầy vẻ cay nghiệt:

- Lấy người đã ly dị mới có thể được lên xe xuống ngựa chứ!

Lâm Đại giờ tay ra, những móng tay dài được tô vẽ đẹp đẽ giờ ra trước mắt Mạch Khiết, ngón tay bọ má Mạch Khiết:

- Cậu đấy, khôn lời đều dồn cả vào việc ăn nói ngoa ngoắt thôi, đến khi nào mới có tinh thần cầu tiến hơn đây, sau này mình còn phải nhờ cậu giúp đỡ nữa đấy!

Mạch Khiết thầm cười khẩy trong lòng, xem ra trong lòng Lâm Đại đã chắc chắn mình chiếm được cái ghế tổng biên tập rồi.

Cô ta là lướt bước ra ngoài như “cành liễu trong gió” để lại hương thơm ngào ngạt, nụ cười của Mạch Khiết dần biến mất, trong mắt ánh hào quang lạnh lẽo.

Nếu như cô ta lên chức tổng biên tập, vậy thì cái câu cửa miệng không biết sẽ nói mãi đến tháng nào năm nào, có lẽ sẽ còn bổ sung thêm một câu “may mà cậu có mình cất nhắc”... Cứ nghĩ đến đây, trong bụng tim của Mạch Khiết liên trào dâng những dịch thể vô cùng khó chịu. Lâm Đại cho rằng họ là bạn của nhau, thật sự là bạn của nhau sao? Chẳng qua chỉ bởi vì mình có giá trị lợi dụng mà thôi.

Mạch Khiết mở cửa sổ ra, ném chiếc USB có chứa ảnh gốc từ tầng hai mươi ra ngoài cửa sổ, tiêu hủy dấu vết, không còn có thể đối chứng được. Cô nghĩ một cách độc ác, Tường Văn ơi là Tường Văn, lấy ông chủ tóc trắng bạc phơ của Vu Môn đó có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho chị đấy.

Lúc này đây, ở văn phòng làm việc của Tường Văn, Tường Văn đã khóc đỏ cả mắt.

Lý Mộng Long dựa vào bàn của cô ta, an ủi cô:

- Có gì đáng khóc chứ, chẳng phải cô đã sớm tìm cho mình đường lùi rồi sao? M Beautiful mất cô chính là tổn thất của họ, sau này người nên khóc là bọn họ mới phải.

Tường Văn vo tròn giấy ăn:

- Tôi đã vất vả làm việc bao năm nay cho M Beautiful, bắt đầu từ năm tôi 21 tuổi đến bây giờ đã 30 tuổi rồi, những ngày tháng tươi đẹp nhất của tôi đều dành cả cho nó, bây giờ lại bắt tôi phải ừ rừ rời khỏi đây một cách không vẻ vang chút nào, tôi không thể nào nghĩ thông suốt được!

Lý Mộng Long nói:

- Chẳng sao đâu, sau này cô là bà chủ của Vu Môn, vẫn cứ là người có quyền hành thế lực lớn trong giới tạp chí dành cho nữ giới, hơn nữa, làm cho công ty của mình dù sao cũng hơn là đi làm thuê bên ngoài.

Không ngờ lời an ủi của anh lại càng kích động Tường Văn, nước mắt của cô đua nhau rơi xuống:

- Vu Môn sao có thể so sánh được M Beautiful, như là bà già Lưu so với Lâm Đại Ngọc, một cái ở trên trời một cái ở dưới đất, khi xuất hiện ở những buổi hoạt động thời trang, ai thèm quan tâm đến người của Vu Môn chứ? Anh tưởng rằng tôi muốn cười cái lão già gỗ mục đó ư, chẳng phải là có chút tiền sao? Có gì ghê gớm chứ, buổi đêm nằm ngủ vô tình sờ đúng lão còn cứ tưởng mình sờ vào mảnh vỏ cây, làm hại tôi thường xuyên nằm mơ mình là một con chim gỗ kiến... Tôi đâu có dễ dàng gì chứ, tôi ít nhiều cũng là người phụ nữ nổi tiếng trong xã hội, sao số mệnh tôi lại khổ như thế chứ...

Cả gói giấy ăn đã bị cô dùng hết. Sau khi khóc xong, cô ngẩng đầu lên:

- Tôi dự định từ chức, nhưng anh thì phải làm thế nào?

Đôi mắt màu nâu của Lý Mộng Long sáng lấp lánh, những ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh đỡ lấy cằm, trên mặt tràn ngập nụ cười trong trẻo, thoải mái:

- Tôi ư? Cô không cần lo lắng. Tôi sẽ tiếp tục ở lại đây.

- Vậy thì anh phải cẩn thận đấy, Lâm Đại và Mạch Khiết đều không phải là những người dễ đối phó đâu.

Lý Mộng Long khẽ gật đầu:

- Cuối cùng cô cũng không đến nổi ngốc nghếch, nhận ra Mạch Khiết cũng không dễ đối phó, còn cứ tưởng rằng thực sự cô cho rằng cô ta thật thà cơ đấy.

Tường Văn ngăn người, cô đương nhiên biết rất rõ về trí tuệ của Lý Mộng Long:

- Anh đang ám chỉ điều gì phải không? Sự việc về bức ảnh chắc là do cô ta làm phải không?

Lý Mộng Long xua tay:

- Những việc không có chứng cứ thì tôi không bao giờ nói bừa. Chỉ là cô gái nhỏ nhắn xinh xắn này, trong mắt cô ta có một sự cố chấp, không thể nào hòa hợp được với vẻ bề ngoài của cô ta, hơn nữa rất lạnh lùng, cho dù trong lúc cô ta mỉm cười, sự lạnh lùng trong ánh mắt đó cũng khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Tường Văn đột nhiên chuyển từ khóc sang cười:

- Nếu sự thật là vậy thì tốt quá, nếu như Mạch Khiết cũng là một người phụ nữ có dã tâm thì cô ta và Lâm Đại chắc chắn sẽ không thể nào hòa hợp được với nhau. Sau này M Beautiful thực sự sẽ có nhiều trò để xem đấy.

Lý Mộng Long không nói thêm gì nữa, trong lòng anh đang nghĩ, có ai có thể khiến cho ánh mắt người con gái như Mạch Khiết trở nên dịu dàng được đây? Hoặc là cô ấy chưa bao giờ có sự dịu dàng.

Bất luận thế nào, anh cũng tán đồng với lời nói cuối cùng của Tường Văn, M Beautiful sau này sẽ có nhiều sự náo nhiệt đấy. Mặc dù năng lực của Tường Văn không được coi là xuất sắc nhất, nhưng ít nhất cô cũng có khả năng thống lĩnh đại cục, có cô ở đó Lâm Đại và Mạch Khiết không thể nào làm mưa làm gió được, nhưng sự ra đi của cô chắc chắn sẽ khiến cho cục diện ổn định này sinh thay đổi.

- Đối với M Beautiful, liệu có phải tín hiệu tòa nhà sắp nghiêng?

Trong lúc Lý Mộng Long đang suy nghĩ mông lung về tương lai của M Beautiful và Mạch Khiết, Mạch Khiết ngồi trong văn phòng được ánh nắng chiếu rọi, đột nhiên hắt xì hơi liên mấy cái.

2

Thực ra Mạch Khiết ít nhiều cũng được coi là một người theo đạo Phật, tin tưởng vào thuyết nhân quả luân hồi và sự báo ứng trên cõi đời.

Cho nên, khi cô trở về nhà phát hiện ra bồn cầu hôm qua vẫn bình thường đột nhiên lại bị tắc, cô nghĩ có lẽ là do cô đã làm một việc không được lương thiện.

Mạch Khiết rút ra một tấm card trên đó viết “khai thông cống rãnh hãy gọi Châu Vũ Mân”, cô ấn nút gọi điện thoại.

Hai mươi phút sau Châu Vũ Mân đã vác thùng dụng cụ đến nhà cô.

Đây là một người đàn ông có dáng vẻ thật thà chất phác khoảng chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt đứng đắn, trông rất đàn ông, ánh mắt dịu hiền, đem lại cho người khác cảm giác có thể tin tưởng được.

Anh bước vào cửa liền tháo giày ra, Mạch Khiết đưa dép lê cho anh, anh xua tay:

- Tôi... tôi bị mò hôi chân, không cần phiền phức đâu, tôi đi xuống nền nhà là được rồi.

Anh tự giác để cửa mở rộng, lo lắng Mạch Khiết có điều gì phải ngại.

Anh đi vào phòng vệ sinh, xem xét một lát rồi nói:

- Cô ơi, bồn cầu nhà cô hình như bị tắc thứ gì đó, đừng lo lắng, dễ dàng khơi thông được thôi.

Mạch Khiết cầm cốc giấy rót trà cho anh, chỉ nghe thấy tiếng động anh đang bận rộn làm việc ở bên trong, chỉ một lúc sau đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Anh vui vẻ nói:

- Được rồi!

Mạch Khiết bước vào nhìn. Quả nhiên đã khơi thông. Thời gian chưa đến mười lăm phút.

Mạch Khiết đưa cho anh cốc giấy, anh cười về hiên lạnh:

- Cảm ơn, tôi cũng đang khát thật, nghe điện thoại của cô xong tôi còn chưa ăn xong hộp cơm đã vội đến đây. Tôi vẫn luôn phục vụ ở khu vực này, có rất nhiều người đều quen biết tôi, sau này cô có đồ điện hay bóng đèn cần sửa chữa đều có thể tìm tôi.

Nói thật, Mạch Khiết luôn quay vòng tròn trong cái giới được gọi là những người nổi tiếng, những người cô tiếp xúc ai nấy đều ranh ma quỷ quái, tiếp xúc với họ nếu không cẩn thận thì sẽ bị roi mất một lớp da mặt, người có tính cách thật thà đơn giản và thẳng thắn như Châu Vũ Mân này, quả thật rất hiếm gặp.

- Nếu khát thì uống nhiều một chút, tôi còn có nước hoa quả, anh có muốn uống không? – Mạch Khiết vội đi lấy nước hoa quả.

Anh xoa tay:

- Không cần đâu, không cần đâu, trà này ngon lắm.

- Anh luôn phục vụ ở khu này vậy chắc cũng sống ở gần đây chứ?

Anh gật đầu:

- Thuê phòng cùng với một người bạn nữa nhưng dạo này vợ của anh bạn đẩy từ quê lên, tôi phải tìm phòng khác.

Anh đặt cốc xuống, Mạch Khiết vội hỏi:

- Bao nhiêu tiền vậy anh?

Anh nói:

- Một lần đến nhà sửa là 30 tệ, cô là khách mới của tôi, tôi giảm giá cho cô nhé, cô đưa cho tôi 20 tệ là được rồi.

Mạch Khiết lấy ra 30 tệ ra đưa cho anh:

- Như thế sao được? Là bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu, các anh làm ngành nghề này cũng không dễ dàng gì. Tôi tên là Mạch Khiết, sau này sẽ là khách quen của anh rồi.

Anh ta cảm kích nhận tiền, khoác túi đồ dụng cụ bước ra ngoài, quay đầu lại cười với cô:

- Sau này có việc gì, bất luận là khi nào đều có thể gọi điện thoại cho tôi.

Mạch Khiết đứng ngắm mình trước gương, nghĩ thầm, rốt cuộc bây giờ mình là con người như thế nào? Có lẽ mỗi một người đều có mấy khuôn mặt, có lúc là thiên sứ, có lúc là ma quỷ, có lúc lại là người bình thường.

Không biết Tiêu Ly bây giờ vẫn như ngày trước, là anh hàng xóm có khuôn mặt thanh tú mặc áo sơ mi trắng đi xe đạp màu lam thổi kèn harmonica hòa lẫn vào trong gió hay không? Anh liệu đã có một người vợ dịu hiền xinh đẹp, liệu đã có một cái bụng bự, liệu có còn nhớ đến cô gái nhỏ ngồi ở yên sau xe đạp khóc nức nở ngày đó không...

Ký ức bay ngược trở lại như cuộn băng video tua lại, trần trụi, chỉ là còn lại đôi mắt mệt mỏi và khuôn mặt ngày càng nhợt nhạt do những áp lực nặng nề của cuộc sống.

Duyên phận giống như một bàn tay trong suốt vô hình, đẩy xa hai người yêu quý nhau sâu đậm đến hai đầu chân trời góc biển, ở giữa là một con sông có tên gọi thời gian càng lúc càng dài rộng, chiếc thuyền con trở đầy những nỗi nhớ nhưng bị chôn vùi ở nòi sâu kín nhất của dòng sông, xoáy nước trở nên tĩnh lặng thì dòng sông vẫn cứ miệt mài chảy miết tới tận nơi chân trời góc biển...

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mạch Khiết gõ cửa văn phòng làm việc của Tường Văn, trong phòng vẫn sạch bóng giống như phong cách làm việc của cô ta, cô ta sắp xếp xong đồ đạc, đặt gọn gàng ngay ngắn vào trong hộp giấy.

Ông chủ đã phê chuẩn cho cô ta từ chức, cho dù sếp có độ lượng đến đâu, thì cũng không thể cho phép người của đối thủ cạnh tranh với mình ‘tồn tại’ trong địa bàn của mình. Bất luận có phải là ‘nội gián’ hay không, hưởng hồ Tường Văn còn rất có khả năng trở thành bà chủ của phía đối thủ cạnh tranh với mình.

Mạch Khiết giờ ra một chiếc hộp rất tinh xảo đẹp mắt, trong đó là một lọ nước hoa CK:

- Đây coi như là món quà chia tay, sau này hy vọng chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp gỡ uống cà phê trò chuyện.

Cô ta đón lấy chiếc hộp, cười nhạt:

- Em và Lâm Đại ngay cả quà tặng cũng đều giống nhau. Cô ta lấy ra một hộp quà nhỏ xinh màu đen, là loại nước hoa OPIUM.

Bất luận thế nào, họ đã từng là những đồng nghiệp cùng nhau phấn đấu trong nhiều năm, mặc dù thường ngày lúc nào cũng cầu mong cho giây phút này mau mau đến, nhưng khi nó thực sự đến, trong lòng Mạch Khiết vẫn có chút gì đó hơi nao nao.

Thần sắc của Tường Văn rất bình tĩnh, thậm chí Mạch Khiết cảm thấy còn có chút ý vị như một sự giải thoát.

- Chị sắp đi rồi, bình thường những lời nói cất giấu trong lòng, bây giờ cũng có thể nói ra được rồi. Sau này M Beautiful chắc chắn là bầu trời của em và Lâm Đại vậy nhưng...

Cô ta khẽ cười nhạt, dường như mang theo chút giễu cợt:

- Thở chết cáo buồn, câu thành ngữ này chắc các em đã từng nghe. Sếp từng có thái độ đối với chị như thế nào, các em cũng đã rõ, dùng cụm từ yêu quý giống như báu vật để hình dung cũng không phải là nói quá, chị cũng đã cống hiến cho M Beautiful toàn bộ trí tuệ và tuổi xuân của mình giống như thể dốc lòng chuyên tâm yêu một người đàn ông, à không, yêu đàn ông cũng chưa bao giờ si tình và tích cực như thế này. Kết quả thì sao chứ? Chị đem theo hai thùng giấy cô đơn rời khỏi, lúc rời khỏi đây ngay cả một câu chào tạm biệt của sếp còn không có, hơn nữa còn trừ đi tiền lương cơ bản của chị, nói là khi chị từ chức nên chiếu theo lương cơ bản của tổng giám chế hành chính để tính, chứ không phải theo tiêu chuẩn của tổng biên tập.

Trái tim Mạch Khiết chợt run lên, sự tàn khốc của chốn công sở đã hiện rõ trong đáy mắt mình.

Tường Văn cầm hộp giấy:

- Bước ra khỏi cánh cửa này, không còn là người của M Beautiful nữa, bất luận chị dùng thái độ nào để rời khỏi đây, có lẽ trong tương lai không xa, cái bóng lưng lặng lẽ này cũng sẽ đổi thành các em. Nhưng với vai trò từng là đồng nghiệp, cấp trên của em và cũng là những nhân viên đi làm thuê, chị muốn tặng cho em một câu cuối cùng coi như là món quà tạm biệt, làm việc gì cũng cần phải để lại đường lùi cho mình, chị đã dọn sẵn đường lùi cho mình từ lâu rồi, rời khỏi M Beautiful, chị vẫn là người nổi tiếng trong xã hội thượng lưu, còn các em thì sao... Đường lùi của các em là gì, ở đâu vậy?

Cô ta cười về giễu cợt, ôm hộp giấy nghênh ngang bước đi.

Ánh mắt của Mạch Khiết mờ dần rơi xuống chiếc bàn sạch sẽ của tổng biên tập, ở đó có hai lọ nước hoa được đặt ngay ngắn. Tường Văn không mang theo món quà của cô và Lâm Đại tặng cô ta, lúc này đây cuối cùng cô ta cũng đã hiểu. Trong lòng Tường Văn chắc chắn là căm hận bọn họ, bước ra khỏi cánh cửa này, lúc gặp lại bọn họ không còn là bạn bè nữa.

Lời nói của cô ta vẫn còn vang vọng bên tai Mạch Khiết...

- Đường lùi của các em là gì, ở đâu vậy?

Mạch Khiết ngăn người suy nghĩ, Tường Văn còn có người giàu có để cười, còn mình thì sao, trong cái thành phố này, mình gần như chẳng có gì cả, còn phải trả góp tiền căn hộ. Lúc này đây cô ăn mặc đẹp đẽ nhưng trong lòng lại chôn giấu biết bao điều khổ sở không thể nhìn thấy được?

Cô càng bước về phía trước càng có thể cảm thấy sự lạnh lùng tàn khốc của chốn công sở, cũng càng không thể nào đoán biết được tiền đồ của mình rạng rỡ hay u tối.

Đúng vậy, là một người thông minh, thì luôn luôn phải nhớ để lại đường lùi cho mình.

Sau khi Tường Văn từ chức, sếp tìm gặp riêng Mạch Khiết và Lâm Đại để nói chuyện.

Ông ta hỏi thẳng Mạch Khiết không chút né tránh:

- Nếu để cô làm tổng biên tập, vậy cô hy vọng có mức lương và những phúc lợi khác như thế nào?

Mạch Khiết lập tức liền trả lời bằng đáp án mà mình đã chuẩn bị trước từ lâu:

- Nếu như để em làm tổng biên tập, em chỉ hy vọng tất cả đều thực thi theo chế độ quy định của công ty, em không có yêu cầu đặc biệt gì cả.

Còn Lâm Đại thì lại nói thao thao bất tuyệt đến hơn mười yêu cầu: ví dụ như thanh toán tiền phí xăng dầu, mỗi tháng đều có phí tiếp khách, có quyền độc lập bố trí nhân sự...

Trước khi sắp tìm gặp riêng hai người, họ cùng ngồi chờ ở trên ghế sofa bên ngoài phòng làm việc của ông. Cho tới tận lúc này, Lâm Đại dường như mới thoáng cảm nhận thấy điều gì đó.

Cô ta giờ tay ra vỗ vai Mạch Khiết hỏi thăm dò:

- Cậu nói xem, liệu sếp có cho cậu làm tổng biên tập không?

Mạch Khiết không trả lời cô ta, ánh mắt nhìn vào bức tranh treo trên tường.

Lâm Đại lăm bằm:

- Thực ra nghĩ một chút, Mạch Khiết cậu cũng có tư cách đấy, mặc dù là một trưởng ban nhưng dù sao cũng đã làm khá nhiều việc, sếp có lẽ cũng rất coi trọng cậu.

Mạch Khiết thầm nghĩ: “Có lẽ cũng rất coi trọng cậu”, đây là câu nói gì chứ, nói ra thật quá miễn cưỡng.

Cô mặc kệ Lâm Đại, cho đến tận khi sếp lần lượt gọi từng người vào.

Sau khi nói chuyện xong với sếp, trong lòng Mạch Khiết dần dần cũng nắm chắc bảy tám phần, chức vụ tổng biên tập này chắc là sẽ thuộc về cô thôi.

Cô nghĩ, các ông chủ đều sẽ chỉ chọn lựa người làm việc chứ không phải là người đưa ra yêu cầu.

Trừ khi là người đó đầu óc có vấn đề, nếu không, ai cũng sẽ đều có sự lựa chọn sáng suốt.

Sau khi nói chuyện xong, Mạch Khiết bước thật nhanh về văn phòng làm việc của mình, lúc đi qua phòng làm việc của tổng biên tập từng thuộc về Trương Văn, cô đặc biệt đẩy cửa bước vào, bắt đầu suy nghĩ xem mình sẽ để những đồ đạc gì ở đây. Đột nhiên, cô nhìn thấy Lý Mộng Long đang ngồi trên chiếc ghế tựa rộng lớn sang trọng từng thuộc về Trương Văn, trên miệng còn ngậm một điếu thuốc, tàn thuốc rất dài rũ xuống.

Anh ngẩng đầu tỉnh bơ nhìn Mạch Khiết, khẽ búng tàn thuốc:

- Đang nghĩ xem nên bố trí phòng làm việc thế nào phải không?

Bị anh ta lật tẩy những suy nghĩ không được quang minh chính đại lăm trong lòng mình, Mạch Khiết cảm thấy rất tức giận, chỗ dựa của anh ta mất rồi, vẫn còn ở đây điều vô dương oai gì chứ?

- Lý Mộng Long, trong phòng làm việc không được hút thuốc, anh có tin hay không, chỉ dựa vào lý do này tôi cũng có thể cho anh cút khỏi M Beautiful!

Anh hít một hơi thuốc, rồi lại nhắm thẳng hướng Mạch Khiết mà nhả khói, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp:

- Cô sẽ không làm thế đâu, cô sẽ tìm một lý do nghiêm trang đằng hoàng hơn để đuổi tôi đi, để không bị người khác nắm được thóp.

Mạch Khiết cười nhạt, xem ra người này không ngốc chút nào, đã sớm biết rằng người đầu tiên cô muốn khai trừ chính là anh ta! Thực ra không phải vì con người này quá đáng ghét, cũng không phải hoàn toàn là vì anh ta đã hôn trộm cô. Mà bởi vì anh ta là người quen của Trương Văn, lo lắng anh ta sẽ là một “gian tế”, sau này làm bất cứ kế hoạch gì đều có thể bị tiết lộ ra ngoài cho những người cùng ngành.

Lý Mộng Long đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cạnh Mạch Khiết, khẽ cúi đầu, ánh mắt thoáng hiện ra tia nhìn giễu cợt:

- Có đôi khi hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn. Coi như nể mặt cô đã từng để cho tôi hôn một cách hào hứng như vậy, khi thất vọng thì có thể đến tìm tôi, tôi có thể giúp cô hạ hỏa.

Sau đó, anh ta thích thú nhìn khuôn mặt Mạch Khiết đã bị nhăn nhó biến dạng bởi vì quá tức giận, rồi mới bước từng bước lười nhác theo phong cách của anh ta, lững thững rời khỏi đó.

Mạch Khiết thề với mình nhất định phải đá anh ta ra khỏi M Beautiful, à không, phải đá ra khỏi trái đất, lao thẳng đến sao Hỏa, để anh ta mãi mãi bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục bị thiêu đốt cháy ra tro ra bụi.

Ba ngày sau, sắp mở cuộc họp bộ phận.

Ngồi trong phòng hội nghị có bàn hình ovan, lần đầu tiên Mạch Khiết cảm thấy ánh đèn màu vàng kim lại dịu đến thế, khiến cho tâm trạng con người cảm

thấy thật vui vẻ, dễ chịu.

Để tiếp đón cuộc họp lần này, tối qua cô còn đặc biệt đi đến cửa hàng tóc để làm đầu để cho mình rực rỡ hơn.

Ánh mắt Mạch Khiết nhìn chăm chú vào vị trí chính giữa – nơi có thể cúi nhìn toàn bộ nhân viên, chỉ cần không có sếp ở đó thì sẽ thuộc về tổng biên tập, Trương Văn đã từng chiếm đóng ở vị trí này suốt bảy năm trời, có đợt đã khiến cho Mạch Khiết vô cùng thất vọng, cứ nghĩ rằng vị trí đó đã sắp kết mạng nhện rồi, thế nhưng giờ đây, nhện tinh cuối cùng cũng đã bò đi rồi.

Lâm Đại ngồi ở đối diện Mạch Khiết, cũng giống như cô đang say sưa ngắm nhìn cái vị trí tượng trưng cho quyền lực và sự giàu sang, hận một nỗi không thể đá bay ông sếp béo ú ra để mình chiếm vào đó.

Đợi sau khi toàn thể nhân viên đến đông đủ, trước tiên ông chủ tuyên bố việc từ chức của Trương Văn.

Liên sau đó là đến điểm then chốt nhất.

Ông chủ ngẩng đầu lên, sắc mặt trở nên rất nặng nề khổ sở.

Bây giờ cạnh tranh ngày càng khắc nghiệt, M Beautiful cần phải suy tính trước mọi nguy cơ, cần phải đưa ra một quyết sách vô cùng trọng đại, do đó, tôi quyết định...

4

Mạch Khiết lao đảo bước về văn phòng làm việc của mình, mở dàn âm thanh, nghe những ca khúc đang được thịnh hành dõ tẹ nhất như “Nước hoa có độc”, “Em là hoa hồng của anh”, để cho sự khó chịu phân tán tâm trạng hụt hẫng của mình, đó là lấy độc trị độc, đây cũng chính là một quyết không truyền cho người khác của Mạch Khiết để điều trị những vết thương nơi công sở.

Còn Lâm Đại thì sao, bánh Pizza, McDonald’s, KFC được đưa đến liên tục, mặt quyết trút căm giận của cô ta chính là ăn uống thật nhiều, mặc dù sau đó có thể cô phải uống thuốc chống nôn.

Cả hai bọn họ, chẳng có ai thắng cả, mà người thật sự chiến thắng là ông chủ tinh ranh.

Trong cuộc họp, ông ta tuyên bố, phân chức vụ của Trương Văn thành hai, lập nên một tờ tạp chí mới, Lâm Đại đảm nhận tổng biên tập của M Beautiful phiên bản cũ, Mạch Khiết đảm nhận chức vụ tổng biên tập của M Beautiful phiên bản mới. Bề ngoài thì thấy cả hai đều được lên chức và vậy coi như là trăn hòa, trên thực tế thì chẳng có ai thắng cả, cùng kiểm chế nhau, cùng chế ước lẫn nhau, cùng cạnh tranh nhau. Để không bị thua, ai cũng đều phải dồn hết tâm huyết sức lực để làm. Ông chủ toàn thắng! Họ vẫn là những con tiểu tốt bận tối tăm mặt mũi để làm việc.

Đúng là gừng càng già càng cay!

Còn nếu suy nghĩ một cách sâu xa hơn, thực ra người đang chiếm thế thượng phong vẫn là Lâm Đại. Tờ tạp chí phiên bản cũ có thể duy trì phong cách đặc trưng thuộc về M Beautiful, lượng phát hành cao ngất ngưỡng thì cũng đang nằm ở đó, cô ta chỉ cần thay đổi một chút là được. Còn M Beautiful phiên bản mới thì sao? Sếp đã dặn dò Mạch Khiết như sau: quan điểm mới, kế hoạch mới, cách thức mới, nhân viên mới... bốn cái mới, chẳng khác gì muốn lấy mạng người khác!

Cục tức này, thật sự Mạch Khiết không thể nào nuốt nổi, nhưng vẫn cứ phải nuốt!

Đến lúc tan làm, mọi người đều lục đục đi về, ngay cả Lâm Đại cũng rời khỏi đó trong sự buồn rầu, Mạch Khiết ngồi ở phòng làm việc, không bật đèn, nghe hết lần này đến lần khác bài hát “Nước hoa có độc”, Mạch Khiết muốn cho mình cảm thấy chán chết thôi.

Cửa bị ai đó gõ một chập, Mạch Khiết yếu ớt ngẩng đầu lên, vội vàng lau nước mắt, nói:

- Mời vào!

Mạch Khiết nghĩ, cô lao công cũng biết lịch sự gõ cửa. Không ngờ người tiến vào lại là Lý Mộng Long mặc chiếc áo phông hàng hiệu Jack & Jones màu vàng nhạt.

Mạch Khiết vội vàng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng lưng chăm chú nhìn Lý Mộng Long với vẻ hết sức cảnh giác, Mạch Khiết tin rằng anh ta đến không có thiện ý gì, giậu đồ bìm leo và xát muối lên vết thương của người khác chính là phong cách quen thuộc của anh ta.

Anh ta tựa vào cửa chăm chú nhìn Mạch Khiết, khóe môi khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười châm biếm:

- Đừng có căng thẳng như thế, trông cô lúc này giống như một con mèo hoang đang nhe nanh, gườm gườm.

Mạch Khiết khẽ cười khẩy:

- Lý Mộng Long, chủ của anh đã đi rồi, cái chức trợ lý này của anh cũng bị cách chức rồi, bây giờ ít nhiều tôi cũng được coi là cấp trên của anh, anh đang dùng khẩu khí gì để nói chuyện với tôi vậy?

Anh ta vẫn tỉnh bơ:

- Nói vậy thì cũng chưa nói chắc được đâu, tôi còn chưa chắc là cấp dưới của ai, cô tưởng Lâm Đại không muốn nhận tôi sao?

Mạch Khiết cứng họng.

Nếu như cô là tổng biên tập duy nhất một tay có thể che cả bầu trời, cô có thể dùng quyền lực của mình để đá bay Lý Mộng Long ra khỏi trái đất, vấn đề là hiện giờ cô chỉ là một trong số hai tổng biên tập. Dựa vào sự yêu mến đến độ gần như điên cuồng của Lâm Đại dành cho Lý Mộng Long, cho dù cô ta có đuổi tất cả mọi người thì cô ta nhất định cũng bảo vệ đến cùng anh chàng đẹp trai duy nhất này.

Anh ta ngồi xuống trước mặt Mạch Khiết:

- Cô biết cô thất bại ở điểm nào không?

Mạch Khiết trừng mắt với anh ta một cái:

- Tôi thất bại gì chứ, tôi đã thắng chức rồi...

Anh ta cười khan hi hi:

- Nếu cô đã chọn lựa làm con đũa điều rứt cổ, vậy thì tôi không nói nữa.

Mạch Khiết lườm anh một cái:

- Có gì thì cứ nói, có... cứ đánh!

Cô quả thực cũng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao mình sút một quả ở sát khung thành mà lại đi lệch hướng.

Nhưng anh ta lại không nói nữa, nghịch ngợm chiếc di động Nokia của cô, nói:

- Sao chưa bao giờ có nam giới hẹn hò cô nhỉ? Ngoài cái gã đàn ông yếu đuối lần đó bị tôi dọa cho chạy mất dép, bên cạnh cô lẽ nào không có người nào theo đuổi hết sao? Với nhan sắc của cô, lẽ ra không thể kém cõi như thế này chứ! Có bạn trai rồi thì sẽ không cần thấy lợi tôi mất đến độ không từ mọi thủ đoạn như vậy nữa.

- Lý Mộng Long! – Mạch Khiết không thể nhẫn nhịn thêm được nữa – Anh nói ai thấy lợi tôi mất không từ thủ đoạn, tôi nói cho anh biết, mặc dù bây giờ vẫn chưa biết anh thuộc về tờ tạp chí mới hay cũ, nhưng nếu như tôi quyết chí muốn đuổi anh đi, chắc chắn anh sẽ phải rút đi.

Anh ta cười nhạt:

- Ai cũng nhằm vào lợi ích cả thôi, có gì mà không thể thừa nhận được chứ? Giống như M Beautiful, nếu như không nói với độc giả làm thế nào để chiến thắng kẻ thứ ba, làm thế nào để thu hút đại gia, làm thế nào để nói chuyện tăng lương với ông chủ mà chỉ đề xướng con người phải giữ vẻ thanh cao, cô cho rằng nó có thể phát hành hàng triệu bản sao?

Mạch Khiết biết mình không thể nào là đối thủ trong việc đấu khẩu với Lý Mộng Long được:

- Đừng có phí lời, nếu không có gì để nói thì anh có thể đi được rồi.

Anh ta cười cười, cầm di động của Mạch Khiết và ấn điện thoại, lập tức điện thoại của anh đổ chuông, anh ta lưu số điện thoại của Mạch Khiết lại, rồi nói:

- Nếu như cô cảm thấy lời của tôi đúng, có tác dụng nhắc nhở cô, cô có bằng lòng giữ tôi lại M Beautiful phiên bản mới để làm cấp dưới của cô không?

Ha ha, Mạch Khiết cũng đã hiểu ra rồi, từng câu nói của anh ta đều có mục đích cả.

Nhưng Mạch Khiết cảm thấy rất kì lạ, tại sao anh ta lại muốn đi theo cô, cô không những không muốn gặp anh ta, hơn nữa bây giờ gần như bắt đầu lại từ đầu, những nhân viên cũ chắc chắn đều không bằng lòng đi theo cô đến làm, cô có thể ra ngoài tìm để tìm người mới về để làm.

Anh ta đi theo Lâm Đại chẳng phải là rất tốt sao? Mạch Khiết ác độc nghĩ thầm: lẽ nào anh ta cũng lo lắng bị quấy rối nơi công sở?

- Anh cứ nói xem đã nào!

Lý Mộng Long nói:

- Có phải cô cảm thấy mình là một người mềm mỏng, khiêm nhường, năng lực rất có thể gọi là hoàn mỹ không?

Mặc dù hơi ngượng ngùng nếu thừa nhận như vậy, nhưng trong lòng Mạch Khiết đúng là đã đánh giá mình như vậy.

Trước mặt anh ta dường như cũng chẳng có gì phải giấu giếm cả, Mạch Khiết thoải mái gật đầu thừa nhận:

- Mặc dù có hơi khoa trương, cũng gần như vậy...

- Cô cảm thấy Lâm Đại không bằng cô?

Lần này Mạch Khiết gạt mạnh đầu. Lâm Đại mặc dù có kinh nghiệm phong phú nhưng cô ta thiếu ý thức sáng tạo, hơn nữa lại quá ích kỉ. Đương nhiên, Mạch Khiết cũng biết mình cũng ích kỉ, nhưng cô biết phân biệt thứ tự quan trọng trước sau.

- Cô cho rằng ông chủ nhìn chung toàn cục không hiểu về tính cách của các cô sao? Năng lực, nhân phẩm đúng là có chút phân biệt cao thấp, nhưng người có nhược điểm mới là người dễ khống chế, ví dụ tham lam, háo sắc... Còn cô, trước mặt ông ta chắc chắn đã biểu hiện quá hoàn mỹ, cho nên ông ta thà rằng đặt người có nhược điểm lên trên vì ông ta lo lắng cô không chịu khống chế. Đây cũng chính là nguyên do vì sao cô thất bại. Nhưng cô cứ yên tâm, ông ta vẫn sẽ trọng dụng vì cô có năng lực. Sếp không phải là kẻ mù, con mắt ông ta rất tinh tường.

Thì ra là như vậy, Mạch Khiết cảm thán thì ra hoàn mỹ cũng là một thứ tội lỗi.

Thấy Mạch Khiết trầm ngâm không nói, anh ta nói:

- Thế nào? Cảm thấy tôi phân tích cũng khá có lí phải không... việc vừa hứa với tôi đã suy xét thế nào rồi?

Mạch Khiết cười nhạt:

- Tôi hứa gì với anh chứ? Lý Mộng Long, rốt cuộc anh là loại người nào? Trông anh thế này không hề giống một nhân viên quen, rốt cuộc anh đến M Beautiful để làm gì?

Mạch Khiết nhìn cây xương rồng để trên bàn, đang nghĩ xem có nên lấy nó làm công cụ để bức cung hay không.

Lý Mộng Long như thể hiểu được suy nghĩ của Mạch Khiết, anh ta giờ tay ra cầm lấy chậu xương rồng:

- Tôi là một người có nhược điểm, yên tâm đi, tôi rất dễ khống chế, tôi đến M Beautiful chính là bởi vì tôi thích được làm việc ở nơi có những cô gái đẹp, chỉ đơn giản vậy thôi. Được rồi, đã sớm biết cô chắc chắn không dễ dàng đồng ý với yêu cầu của tôi, hôm nay tâm trạng cô không được tốt, tôi đưa cô đi đến một nơi, là một nơi mà cô đến chắc chắn sẽ không muốn rời khỏi đó, cô thấy sao?

Mạch Khiết bật cười chế nhạo anh ta:

- Không phải “Cuộc hẹn 8 phút” đấy chứ?

Anh ta xua tay:

- No, tôi chẳng chơi thứ trò chơi kém phẩm chất như vậy đâu! Đi nào, nếu không vui cô có thể rời khỏi đó ngay lập tức.

Anh giờ tay ra định kéo tay Mạch Khiết, Mạch Khiết đẩy anh ra:

- Đừng có lồi lồi kéo kéo, nam nữ thụ thụ bất thân.

Anh ta giả bộ làm mặt quỷ, định nói gì đó cuối cùng cũng kìm chế được, không nói thêm gì cả.

Họ đi cầu thang máy xuống tầng trệt, tòa nhà công sở đã vắng tanh vắng ngắt không còn một ai như thể trên thế giới này chỉ còn lại cô và anh. Trong cầu thang máy, Mạch Khiết cảm thấy rất gò bó, nghĩ đến lần đầu tiên gặp anh ta cũng chính là ở cửa ra vào cầu thang máy và bị hôn trộm, không biết liệu anh ta có nhắc lại chuyện cũ hay không.

Lén liếc nhìn anh ta một cái, thấy sắc mặt anh ta bình tĩnh, lúc này cô mới thấy yên tâm.

Ai ngờ anh ta lại tiếp lời luôn:

- Cô cứ yên tâm, một năm tôi hôn không biết bao nhiêu là cô gái, một nụ hôn ở trước cửa cầu thang đối với tôi là một việc quá dễ dàng để quên đi.

Mạch Khiết suýt chút nữa đứng không vững, vội vàng vịn tay vào bức tường trong thang máy, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, vội vàng cúi đầu lấy tóc che khuất khuôn mặt. Nếu mà lúc này ném một quả trứng gà vào mặt cô, chắc chắn nó sẽ sôi xèo xèo chín ngay lập tức.

- Nhưng tôi cũng tin rằng đó không phải nụ hôn đầu tiên của cô, mặc dù kỹ thuật hôn của cô dở tệ, có phải vậy không? – Thật không ngờ anh ta vẫn không chịu buông tha.

- Lý Mộng Long, bắt đầu từ hôm nay không cho phép anh nói đến chữ hôn với tôi, anh hãy nhớ cho kỹ đấy, khi gặp chữ này, anh lập tức bỏ qua, giống như ở thời cổ đại những người trí thức thường phải né tránh tên của các vị trưởng bối, đã nghe rõ chưa?

Anh ta cọt nhả:

- Hôn nhau nói thành cần nhau sao?

- Cút ngay, hãy về mà cấn nhau với những cô gái trẻ đẹp của anh đi.

Anh ta cười nhìn Mạch Khiết nói:

- Ô, tâm trạng đã khá hơn một chút rồi chứ, đã quên hết những chuyện không vui chưa?

Lúc này Mạch Khiết mới định thần lại, đúng là tâm trạng đã dễ chịu hơn một chút. Thảo nào mà phụ nữ luôn mắc lừa những người đàn ông khéo mồm khéo miệng, không thể không thừa nhận, họ đúng là có khả năng dỗ dành phụ nữ.

Hai người ăn chút bánh pizza và gato ở quán “Tuyệt! Jhon”, lúc bắt đầu rời khỏi đó đã là hơn 8 giờ tối.

Anh ta đưa Mạch Khiết đến một hộp đêm có tên là “Chuyện trò cùng gia nhân”. Lúc bước vào, ánh đèn mờ mờ, anh ta giơ tay ra dắt tay Mạch Khiết, lần này Mạch Khiết do mắt cận thị nhìn không được rõ nên đã không từ chối, họ ngồi xuống chiếc bàn kê sát gần sân khấu nhất, lập tức có mấy người con gái trang điểm lòe loẹt, người nào cũng có thân hình cao ráo, Lý Mộng Long thì thầm với một người trong số đó, cô gái đó cười hồ hồ, âm thanh rất chói tai, Mạch Khiết giật mình ngạc nhiên, thì ra “các cô” là “các anh”.

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Giữa tiếng nhạc của kèn trống điện tử chói tai nhức óc, mấy “yêu nhân” bước lên sân khấu ra mắt mọi người. Mạch Khiết nhấp rượu, cô không chú ý hứng thú gì với màn biểu diễn vũ đạo dơ tẹt trên sân khấu:

- Đây chính là nơi rất vui anh nói đến sao? Thật chẳng có gì thú vị cả!

Trong ánh sáng mờ mờ, Lý Mộng Long mặc chiếc áo phông màu vàng nhạt trông vô cùng anh tuấn, thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của các cô gái, thỉnh thoảng còn có người quen bước đến cộng ly với anh, hơn nữa nhất loạt hỏi:

- Là bồ của cậu à?

Mạch Khiết là cô gái trẻ trong giới văn nghệ cao sang, vô cùng khó chịu đối với những ngôn từ sắc mùi chợ búa này. Cô tránh xa Lý Mộng Long thêm một chút, muốn dùng hành động đó để thể hiện thái độ “tôi không quá thân quen với anh ta”.

- Sao cô làm việc gì cũng nóng vội như vậy, vội gì chứ, kịch hay vẫn còn chưa bắt đầu cơ mà! Đảm bảo cô sẽ khen ngợi thật bổ công cho chuyến đi này.

Anh ta vui thầm một mình, trong đó có chút gì đó gào gào. Mạch Khiết nhìn vào cốc rượu của mình:

- Chắc không phải anh bỏ gì trong cốc của tôi đấy chứ?

Anh ta phì cười khiến cho ngụm rượu whisky đang ngậm trong miệng bắn phụt ra ngoài.

- Thưa cô, trí tưởng tượng của cô có phải là quá phong phú hay không? Tôi lại bị ối như vậy hay sao? – Anh ta cười nói – Hơn nữa tôi xưa nay vẫn luôn là người tình trong mộng của nhiều cô gái, lại cần phải bỏ thuốc sao?

Mạch Khiết lắc lắc cốc rượu trong suốt, dịch thể màu hổ phách cũng lay động theo:

- Xi, ai biết được liệu anh có cường đảm người ta không!

Anh ta bật cười ha ha:

- Cô nghĩ hay quá đấy!

Mạch Khiết đang muốn tỉ mỉ quan sát xem trong cốc rượu liệu có lẫn thứ tạp chất nào khả nghi hay không, đột nhiên có tấm vải màu đen cực lớn rơi xuống, trùm toàn bộ cơ thể Mạch Khiết vào bên trong.

Tiếng kêu thất thanh của Mạch Khiết bị chìm chìm giữa âm nhạc vang rền. Ngay lập tức, Mạch Khiết cảm thấy cô bị người ta cuống quýt ôm lên sân khấu.

Có người chui vào trong màn sân khấu, trên người toát ra mùi nước hoa nồng nặc và cả mùi thuốc lá, người đó nói bên tai cô:

- Cô ơi, đừng động đậy, xin hãy phối hợp với chúng tôi diễn thật tốt tiết mục này, chúng tôi là bạn của Mộng Long

Giọng nói thô lỗ, thân hình cao lớn, chắc chắn là mấy “yêu nhân” đã thì thầm với Lý Mộng Long khi nãy.

Mạch Khiết bị người ta dùng một tấm vải đen bịt chặt hai mắt, liền sau đó hai tay cũng bị buộc chặt vào ống thép, mảnh vải đen trên đầu đã được bỏ ra, ở dưới sân khấu những tiếng kêu thét, những tiếng huýt sáo vang lên rộn ràng.

Mạch Khiết không thể nào nhúc nhích được, nhất thời không biết làm thế nào. Cô có thể cảm thấy mấy “yêu nhân” đang nhảy múa xung quanh cô, cô vừa mới nói một câu “thả tôi ra”, cô liền bị ai đó nhét giẻ bịt chặt miệng lại.

Giữa những âm thanh vun vút của roi da kêu vang, Mạch Khiết cảm thấy có tiếng gió lướt qua người cô, tiếng cười tiếng kêu thét càng mãnh liệt hơn.

Mạch Khiết vô cùng phẫn nộ, cô biết rằng mình lại bị Lý Mộng Long đùa bỡn rồi.

Đây chính là nơi mà anh ta nói là một nơi thú vị, bởi vì cô chính là nhân vật nữ chính trong trò chơi bị ngược đãi, không phải, nên gọi là nữ “nô tì”, cô bị buộc vào ống thép, những roi da xung quanh mình đang nhảy múa, mà hôm nay cô lại mặc một bộ váy ngắn màu đen, cùng với tiếng roi da rít vù vù, chiếc váy bị vén lên, mấy lần lộ ra chiếc quần lót màu trắng, làm rõ lên những tiếng huýt sáo điên cuồng.

Đột nhiên có người nhảy múa uốn éo đến bên cạnh cô, điên cuồng xoay lắc gần như áp sát vào người cô, Mạch Khiết đỏ mặt tía tai, kêu trời không thấu kêu đất đất không thừa.

Nước mắt sắp trào ra.

Mạch Khiết nghĩ thầm đầy phẫn nộ, mình đường đường là một nữ tổng biên tập của M Beautiful, là một văn nghệ sĩ tốt đẹp, thật không ngờ lại trở thành cô vũ nữ ở trong quán bar kém phẩm chất. Lý Mộng Long, sao anh không chết đi!

Khó khăn lắm thứ âm thanh điên cuồng mới kết thúc, Mạch Khiết cũng được cởi tấm vải bịt mắt ra, được cởi trói, bọn họ còn muốn ôm cô đưa xuống sân khấu, bị cô đẩy mạnh, cô vội vàng nhảy xuống khỏi sân khấu.

Động tác quá vội khiến cho tà váy tung bay, lại xuất hiện những tiếng kêu thét và tiếng huýt sáo chói tai.

Mạch Khiết không thể nào nén được giọt nước mắt nữa, bước nhanh về phía cửa, Lý Mộng Long chạy đuổi theo:

- Này, giận rồi à? Sao mà lại không biết đùa thế?

Mạch Khiết thét lên:

- Là tại anh cả đấy, anh đúng là con lợn chết trời, anh cố ý làm cho tôi bẽ mặt, bắt anh cởi hết quần áo để khoe thân anh có cảm giác gì? Tôi vốn không nên theo anh đến chốn hạ lưu này.

- Cho tôi xin, ở đây nam giới nhiều hơn nữ giới, ai muốn xem thân hình của tôi chứ, mặc dù thân hình của tôi cũng khá đẹp.

Anh ta lắc đầu:

- Cô thực là thiếu hiểu biết về xã hội, lẽ nào cô không biết rằng là nơi hạ lưu thì lại càng tràn đầy niềm hứng thú nguyên thủy sao? Hơn nữa ở đây đâu có hạ lưu chứ? Người ta đã cưỡng dâm cô sao – anh ta cố ý kéo dài âm hai chữ “cưỡng dâm”.

- Tôi sẽ không bao giờ tin lời anh nói nữa, anh cố ý hãm hại tôi. Những nơi như thế này, nếu không phải là anh dẫn tôi đến, tôi sẽ không bao giờ bước vào.

Anh ta khẽ chu môi về giễu cợt:

- Ôi, cô ghê tởm nơi này như vậy, cô cho rằng những người cao nhả như cô chỉ nên nghe buổi biểu diễn dương cầm hay là đi đến tiệc rượu cocktail hay là nói chuyện về văn học với những văn nhân nho nhả sao? Thưa tiểu thư, để tôi nói cho cô biết, cô nhìn thấy anh chàng mập kia không, anh ta là Tổng giám đốc của Tập đoàn Đăng Phi, còn cả người đang đánh đàn điện tử nữa, anh ta là Phó tổng giám đốc của công ty Thần Phong. Cô tưởng rằng cô cao nhả, nếu không phải tôi đưa cô đến đây, cô còn chẳng có tư cách mà đến nữa kia!

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, vốn không thêm tin lời anh ta nói.

Nhưng khi cô bước ra khỏi “Trò chuyện cùng gia nhân”, đứng là liếc nhìn thấy trên tấm bảng bằng đồng gắn trên tường, trên đó viết mấy chữ vàng kim sáng lấp lánh “Không phải hội viên, thứ lỗi không tiếp đón”. Cô còn nhìn thấy một nhân viên phục vụ mặc áo gile đang chặn một đôi tình nhân đang định đi vào trong, yêu cầu họ đưa ra thẻ hội viên VIP.

Nơi giống như hộp đêm ngấm như thế này thật không ngờ cũng thực hiện chế độ hội viên? Thế giới này có phải là điên cả rồi không?

Mạch Khiết vẫy tay, một chiếc taxi lướt tới như một con cá, Lý Mộng Long ân cần kéo cửa xe cho cô.

- Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa! – Mạch Khiết bổ sung thêm một câu – Thật ra anh đã lừa dối tôi, từ trước tới giờ anh toàn làm cave đực

trong quán bar này!

Sau đó, trước ánh mắt đầy kinh ngạc của tái xế, Mạch Khiết cười thầm, hừ, cuối cùng coi như cũng gỡ được một bản. Nhìn chiếc xe đỏ trôi vào màn đêm rực rỡ ánh đèn, Lý Mộng Long khẽ mỉm cười. Một cô gái trang điểm sắc sỡ khoác lấy tay anh:

- Bỏ của anh đi rồi, còn nhìn gì mà nhìn?

Lý Mộng Long ôm eo cô gái đó, thom một cái vào má cô ta:

- Cô ấy không phải bỏ của tôi, cô ấy là một con nhện độc sau khi giao phối thì sẽ ăn thịt con nhện đực. Nhưng con nhện cái này rất nóng bỏng.

Cùng lúc đó, “con nhện độc” đang ở trên taxi hất xì hơi liên mấy cái.

2

Mạch Khiết bắt đầu trù liệu công việc của M Beautiful phiên bản mới, phong cách, bố trí chuyên mục, tuyển nhân viên. Kể từ hôm bị Lý Mộng Long bòn cọt, Mạch Khiết không nói câu nào với anh ta cả.

Khi xét trung cầu ý kiến của Mạch Khiết và Lâm Đại về việc nên sắp xếp nhân viên đặc biệt Lý Mộng Long này ra sao, hai tổng biên tập lần đầu tiên nảy ra tranh cãi.

Ý kiến của Mạch Khiết là kiên quyết đuổi việc! Lý do là anh ta là trợ lý đặc biệt của Trương Văn, Trương Văn đã có mối quan hệ phức tạp với bên Vu Môn, vậy thì rất có khả năng Lý Mộng Long cũng là một “nội gián” có hai loại thân phận.

Còn ý kiến của Lâm Đại trái ngược hoàn toàn với Mạch Khiết, cô ta nhất định muốn giữ Lý Mộng Long lại, còn đề nghị Lý Mộng Long làm trợ lý đặc biệt của cô ta.

Xét nhất thời cũng thấy hơi khó xử, ông chủ gãi gãi mái tóc thừa thớt, nghĩ một lát bèn bảo người gọi Lý Mộng Long đến.

Sự xuất hiện của anh chàng Lý Mộng Long đẹp trai đã khiến cho cả văn phòng lấp lánh ánh vàng. Ôi, thảo nào mà bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại làm ăn khấm khá thế. Bất luận là nam hay nữ, xinh đẹp khôi ngô đều có thể nhận được rất nhiều cái lợi trong chốn công sở. Mạch Khiết vừa thấy bộ dạng hào sảng của Lâm Đại, thậm chí thương cô ta. Sếp nói:

- Bây giờ Trương Văn đã từ chức rồi, chúng tôi trung cầu ý kiến cá nhân của anh, anh có bằng lòng bắt đầu lại từ một người biên tập viên quen không?

Câu nói này ít nhiều cũng có thâm ý sâu xa, Mạch Khiết và Lâm Đại đều tự hiểu thấu trong lòng.

Bắt đầu làm từ nhân viên quen, một trợ lý đặc biệt đột nhiên bị giáng chức, Lý Mộng Long không tiếp nhận nổi thì chắc chắn sẽ tự động từ chức, như vậy có thể tránh được sự ngưng ngừng khi vô duyên vô cớ đuổi việc anh ta.

Bắt đầu làm từ biên tập viên quen, nếu anh ta bằng lòng, tương lai sẽ có tiền đồ, bởi vì chỉ là “bắt đầu làm” mà thôi! Như vậy cũng tỏ ra M Beautiful có sự độ lượng khoan dung để thu nạp nhân viên.

3

Khi Mạch Khiết mang một hộp bánh gato đến nhà chị gái, phát hiện ra cửa khép hờ, trong phòng bật đèn nhưng không có ai cả.

Trước khi đến Mạch Khiết đã liên hệ với chị gái, rõ ràng chị đã đồng ý, bây giờ lại chạy đi đâu không biết.

Mạch Khiết lên luôn tầng hai, thấy phòng ngủ của chị gái khép hờ, trước cửa có hai đôi giày. Nghiêng tai lắng nghe, trong phòng hình như có giọng nói của nam nữ, động tĩnh rất khá nghi ngờ qua khe cửa truyền tới.

Mạch Khiết bắn khoăn đứng ở bên ngoài cửa gọi:

- Chị ơi, chị ở bên trong à?

Trong phòng ngay lập tức yên ắng, một lát sau, dường như có người bị ngã phát ra một tiếng “thịch”.

Mạch Khiết vội vàng đập cửa:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cửa hé ra một khe nhỏ, Mạch Khiết nhìn vào, là ông anh rể Trần Hạo, cời trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi ngắn cũn, anh ta hoảng hốt nhìn Mạch Khiết:

- Cô... sao cô lại đến đây?

Mạch Khiết thấy thần sắc của anh ta khác lạ, lập tức hiểu ngay ra tất cả mọi chuyện, đẩy mạnh cánh cửa ra, quả nhiên nhìn thấy một cô gái trần truồng nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt to tròn mơ màng, sắc mặt ửng hồng, bộ dạng lẳng lơ của kẻ vừa mới vụng trộm xong. Chính là Tiểu Ngọc, khách

thuê phòng ở tầng trên.

Mạch Khiết lao vào, túm lấy mái tóc dài của Tiểu Ngọc, kéo cô ta từ trên giường xuống:

- Được lắm, đôi gian phu dâm phụ các người, làm một việc hạ lưu vô liêm sỉ như vậy, các người sao có thể xứng đáng với chị gái tôi chứ?

Tiểu Ngọc kêu thét lên. Có lẽ là vì hổ thẹn, cô ta vốn không dám đánh lại.

Trần Hạo vội vàng đến giúp, Tiểu Ngọc giăng ra khỏi tay Mạch Khiết, vội vàng cuộn lấy quần áo và chạy lên tầng trên, đóng cánh cửa “thình” một tiếng.

Mạch Khiết gào lên với anh rể:

- Anh còn là người sao? Anh cầm tiền của chị gái tôi, ra ngoài đánh bạc, anh đánh chị tôi, chị ấy cũng nhẫn nhịn, một lòng một dạ chung sống cùng anh. Lần nào không có tiền, thì anh đều bắt chị tới tìm tôi, tôi cũng đều đưa, anh còn đối xử với chị ấy như thế này sao? Thật không ngờ anh dám ngang nhiên đưa người đàn bà khác về nhà, đưa lên giường, anh vẫn còn coi chị ấy là vợ anh sao? Tôi liều mạng với anh đấy!

Mạch Khiết không thể suy nghĩ được gì đến hình tượng thực nữ của mình, nắm lấy những cuốn sách và tạp chí để trên bàn, ném xối xả vào mặt anh ta.

- Cô bị điên à? – Trần Hạo cũng bị cô làm cho tức giận, túm chặt lấy cánh tay cô – Chẳng phải chỉ là động vào một con đàn bà thôi mà, có gì ghê gớm chứ, mà cô ta cũng có biết đâu! – Anh ta đẩy mạnh khiến Mạch Khiết ngã xuống đất.

Anh ta ung dung mặc quần áo:

- Sự việc này, chị gái cô không biết, nếu cô thông minh thì hãy giúp tôi giấu cô ta, nếu không, người đau lòng lại chính là cô ta đấy. Cô vô mong là có thể đi được, còn cô ta vẫn cứ phải tiếp tục chung sống với tôi. Cô là người thông minh, không cần tôi phải nói nhiều chứ!

- Anh là đồ khốn! – Mạch Khiết lau nước mắt, bỏ lồm cồm dậy. Nếu như có một con dao, cô chắc chắn sẽ không chút do dự mà đâm thẳng vào ngực anh ta.

Nhưng vừa nghĩ đến chị gái, Mạch Khiết liền bình tĩnh lại. Trần Hạo nói đúng, con người chị gái nhẫn nhịn chịu đựng đã quen rồi, cho dù có nói ra thì nhiều nhất chị cũng chỉ chiến tranh lạnh một hai tháng với anh rể, nhưng quyết không ly hôn, cuối cùng lại phải trốn vào một góc lặng lẽ đau buồn khóc lóc.

Đúng là nghiệp chướng, kiếp trước không biết rốt cuộc chị gái đã nợ Trần Hạo cái gì, kiếp này phải chịu sự giày vò của anh ta đến thế?

Mạch Khiết càng nghĩ càng tức giận bước “thình thịch” lên lầu, đập mạnh cửa:

- Mày mở cửa ra ngay cho tao! Mở cửa!

Tiểu Ngọc ở bên trong cũng lớn tiếng chửi rủa nhưng nhất định không dám ra mở cửa.

- Mày không dám mở cửa phải không, được rồi, tao sẽ gọi cảnh sát bắt mày. Tao đếm đến ba mày không mở cửa tao sẽ gọi 110, nói mày dụ dỗ chồng của chị gái tao, đảm bảo sẽ cho mày lên tivi, đảm bảo mày sẽ được nổi tiếng.

Tiểu Ngọc bị ép quá không biết làm cách nào, đành phải mở cửa.

- Tôi không hề dụ dỗ anh ta, là anh ta nói nếu như tôi không ngủ cùng anh ta, thì sẽ miễn một năm thuê phòng cho tôi, tôi là người bị mắc lừa, nếu cần trách mắng, cô nên trách mắng anh rể cô, liên quan gì tới tôi.

Mạch Khiết đẩy cô ta ra, lao vào trong phòng, nhìn thấy thứ đồ nào liền ném ra ngoài cửa sổ, cô ta vội vàng giơ tay ra chặn Mạch Khiết:

- Cô điên rồi sao? Cô muốn làm gì?

- Ngay lập tức cút ra ngoài cho tao, không cho mày thuê chỗ này nữa, cút ngay trước khi chị tao còn chưa quay về, ngay lập tức biến đi!

Mạch Khiết đành đá ném chặn màn cửa cô ta ra ngoài cửa sổ rồi lại ném cả bát, dép lê của cô ta ra ngoài.

Cô ta vẫn muốn tranh đồ với Mạch Khiết, Mạch Khiết đẩy mạnh cô ta ra, liếc nhìn thấy chiếc máy tính xách tay để trên bàn, cầm lên làm động tác chuẩn bị ném.

- Đứng đứng đứng, tôi đi!

Cô ta vừa khóc vừa nhanh chóng thu dọn đồ, Mạch Khiết trừng trừng nhìn cô ta:

- Hạn cho cô mười phút!

- Mười phút thì không kịp đâu! – Cô ta cầu xin vẻ đáng thương.

- Tao mặc kệ! – Mạch Khiết tức giận nhìn cô ta, chị gái là tất cả đối với cô, không ai có thể làm tổn thương chị gái cô.

Tiểu Ngọc sắp xếp xong đồ đạc của mình, vác một chiếc túi lớn, hần học tròng mắt nhìn Mạch Khiết, ánh mắt đó như thể đang uy hiếp cô vậy, rồi ừ ừ chuẩn ra ngoài.

Anh rề như thể không liên quan gì đến mình, hai tay chống nạnh bên cạnh để xem kịch hay, đợi Tiểu Ngọc đi rồi, anh ta nói với Mạch Khiết về hơi bất lực:

- Cô cũng ác quá thì phải.

- Tôi ác đều là do anh ép cả đấy!

Người đàn ông giàu có thích trêu hoa ghẹo nguyệt thì đã đành, đằng này, đã không kiếm được tiền để nuôi gia đình lại còn muốn giờ trò trai gái, đàn ông trên cõi đời này rốt cuộc là sao vậy?

Đang nói, liền nghe thấy tiếng chị gái đứng cửa bước vào, Mạch Khiết ngẩn người, vội ra đón, không biết chị gái có gặp Tiểu Ngọc hay không. Quan sát sắc mặt của chị, thì thấy rất bình tĩnh, nên Mạch Khiết mới hơi yên tâm.

Lúc ăn cơm, anh rề tỏ vẻ điềm nhiên nói cho chị gái:

- Tiểu Ngọc chuyển đi rồi, cô hãy tìm người khác đến thuê đi!

Chị gái khẽ “vâng” một tiếng, cũng không hỏi sao Tiểu Ngọc lại đột ngột chuyển nhà. Trái tim Mạch Khiết đập “thình thịch”, nhớ ra chị gái thường ngày đều dành hết thời gian để bán hàng tạp hóa ở dưới tầng một, rất ít khi ra ngoài, sao hôm nay lại vừa vịn đi ra ngoài để anh rề có thời gian và không gian để vụng trộm, hay là chị ấy đã phát hiện ra từ lâu, né tránh, khuất mắt trông coi?

Mạch Khiết hiểu rất rõ tính cách của chị gái, chị ấy là người yếu đuối rất truyền thống, nhưng thực ra lại là người rất có chủ kiến và có chấp, nếu là việc mà chị ấy không chủ động nói ra, bất luận bạn có đòi hỏi thế nào thì chị ấy cũng quyết không nói.

Thực ra, tình cảm giữa chị gái và anh rề đã danh bất hư thực từ lâu rồi, chị còn lại một cái vỏ, Mạch Khiết thực sự không hiểu tại sao chị gái vẫn trốn trong cái vỏ lạnh lẽo này để tiêu phí tuổi trẻ của mình. Loại đàn ông rác rưởi như Trần Hạo, Mạch Khiết dám khẳng định chị gái vứt bỏ anh ta thì anh ta tuyệt đối sẽ là một người đàn ông ế vợ, sẽ không thể nào tìm được một người bạn đời để cùng chung sống yên ấm nốt chặng đời còn lại.

Ánh đèn u ám rọi chiếu gian phòng bé nhỏ, cuộc hôn nhân như thế này còn chừa bằng sự tự do tự tại của cuộc sống độc thân. Cuộc hôn nhân bất hạnh của chị gái khiến Mạch Khiết chợt cảm thấy hoảng sợ đối với tương lai của mình. Đàn ông không đáng tin tưởng như vậy, nhưng người phụ nữ luôn dốc lòng dốc sức yêu thương họ, tin tưởng họ. Hôn nhân, thật sự là một canh bạc lớn nhất cuộc đời của một phụ nữ! Còn tiền đặt cửa lại chính là hạnh phúc, niềm vui và tuổi xuân vô giá.

4

Mạch Khiết giao cho Lý Mộng Long một núi công việc:

- Anh hãy viết một bản kế hoạch về M Beautiful phiên bản mới cho tôi. Ngoài ra, chuyên đề anh hẹn Kha Đậu bao giờ thì có thể tiến hành, là chuyên đề có phong cách như thế nào, cũng cần phải viết một bản kế hoạch cho tôi. Còn nữa, chúng ta đã đăng quảng cáo tuyển dụng rồi, cuối tuần làm thêm giờ, anh tranh thủ thời gian đi tới khách sạn Hải Thiên đặt một phòng sang trọng khí thế, chúng ta sẽ tiến hành tuyển dụng ở đó, anh đi cùng tôi để chọn lựa nhân tài.

Anh ta ngẩng đầu lên, đôi lông mày rậm khẽ chau lại, môi rề ra về bất lực:

- Thừa tổng biên tập đại nhân, bao nhiêu việc như thế này, đều giao cả cho một mình tôi sao?

Mạch Khiết nói về ngạo mạn:

- Chẳng phải anh chủ động yêu cầu vào tổ này của tôi sao? Nếu vậy anh hãy làm thêm chút việc để cho tôi nhìn thấy khả năng của anh. Tôi cảnh cáo anh, vào tổ này của tôi, cũng phải có thời gian thử việc đấy.

Anh ta nhún vai:

- Cô muốn thế nào thì cứ như thế đi!

Lâm Đại cầm cốc cà phê bước từ trong phòng ra vừa vịn đi qua chỗ này, xót xa liếc nhìn Lý Mộng Long:

- Anh đấy, tổ của em lúc nào cũng hoan nghênh anh đến – rồi lại nói với Mạch Khiết – Cô liệu mình gắng sức như thế làm gì, mang tiếng là cô do tôi tuyển dụng vào, sao đầu óc lại không linh hoạt thế, M Beautiful phiên bản mới hoàn toàn có thể làm theo phong cách phiên bản nguyên gốc là được rồi, vẫn sẽ cứ bán chạy.

Mạch Khiết nhìn thẳng vào đôi mắt một mí của cô ta không chút e dè, giờ là lúc cô phản kích lại rồi, cần phải làm cho Lâm Đại nhớ rằng từ giờ trở đi Mạch Khiết đã không còn là thuộc hạ của cô ta nữa:

- Tôi muốn xây dựng phong cách của M Beautiful phiên bản mới như thế nào là công việc của tổng biên tập tôi đây, không liên quan gì tới cô chứ? Hơn nữa, xin cô về sau đừng bao giờ nói tôi là do cô tuyển dụng vào, lúc đó chẳng qua cô chỉ là một nhân viên quèn, làm gì có quyền về mặt nhân sự như vậy, nếu không phải là tôi cố gắng tôi cũng không trụ lại lâu dài ở M Beautiful được, càng không thể nào thăng chức được.

Cô ta quả nhiên tròn tròn mắt kinh ngạc, dường như lần đầu tiên cô nhận ra con người Mạch Khiết lại cứng rắn như vậy. Một hồi lâu sau, cô ta mới định thần lại cười khan “hi hi” mấy tiếng:

- Một số người nếu đã coi lòng tốt thành gan phổi lừa, vậy thì tôi cũng chả còn cách nào cả.

Cô ta vỗ vỗ vào bờ vai vững chãi của Lý Mộng Long:

- Hãy nhớ lời em nói, ở tổ của em, anh sẽ không vất vả như vậy.

Cô ta quay người định bước đi, hình như lại nhớ ra chuyện gì đó:

- À, các bạn đồng nghiệp đều đòi cô và tôi khao một bữa ăn uống và đi hát karaoke, cô muốn là mỗi người mời riêng hay là cùng tôi mời mọi người.

Thấy Mạch Khiết không trả lời, cô ta chau mày quay lưng bước đi.

Đội cô ta hậm hực bỏ đi, Lý Mộng Long ngẩng đầu nhìn Mạch Khiết với vẻ rất vui:

- Mạch Khiết, tôi phát hiện ra con người cô, trí tuệ thì cũng khá còn năng lực tình cảm rất thấp, có phải cô tính sau khi lên làm tổng biên tập sẽ đắc tội với tất cả các đồng nghiệp sao?

Mạch Khiết nghĩ thầm, nếu như đổi lại là anh, suốt bao năm nay luôn bị một người dè dặt cười cợt, về ngoài thì là bạn bè, thực ra lúc nào cũng chiếm vị thế cao giống như một người ân nhân, trong lòng anh sẽ cảm thấy như thế nào? Huống hồ đúng như lời mình vừa nói với cô ta, Lâm Đại chi là khen ngợi vài câu lúc cô đang phỏng vấn, sau đó vẫn phải dựa vào sự phấn đấu và nỗ lực của bản thân mới có chỗ đứng trong M Beautiful, có liên quan gì tới cô ta chứ?

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Đừng quên tôi là cấp trên của anh, anh không thể bình phẩm lung tung về tôi. Còn nữa, sau này hãy gọi tôi là tổng biên tập Mạch.

Lý Mộng Long cười, lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, cô gái này chắc là nghĩ tới cái ghế đó đến phát điên rồi, xem bộ dạng này cảm giác đúng là một kẻ tiểu nhân đắc chí điển hình.

Quay về phòng làm việc, mi mắt của Mạch Khiết giật liên tục, lòng thầm nghĩ không biết có chuyện xấu gì xảy ra hay không?

Mở cửa sổ, cô cúi xuống nhìn thế giới ở bên dưới tòa nhà, dòng xe ồn ào huyên náo, người đi bộ bận rộn đi đi lại lại trong thành phố. Cô thầm nghĩ và tự hào, ở trong thành phố này, cuối cùng mình cũng đã đứng vững, dựa vào chính bản thân mình, dựa vào cơ hội, ở độ tuổi 25 đã leo lên được đỉnh cao. Bất luận phía trước còn có những phong ba bão táp gì, mình cũng đều điềm tĩnh đối diện, nắm chắc số phận trong lòng bàn tay mình.

Lúc tan làm, vừa đi ra khỏi tòa nhà công sở, gót giày đột nhiên rơi ra, Mạch Khiết suýt chút nữa thì bị ngã.

Chiếc giày cao gót thanh mảnh này đúng là không chắc chắn. Mạch Khiết đang định bắt taxi, một chiếc xe Ford màu đen lướt tới bên cạnh cô, cửa xe từ từ được hạ xuống, Lý Mộng Long liếc nhìn xuống chân cô:

- Có lên xe không?

- Không cần! – Mạch Khiết nghĩ về đầy cảnh giác, con người này nếu không có việc gì sẽ không ân cần chu đáo, vẫn nên tránh xa anh ta càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Anh ta ném lại một câu hết sức kỳ quặc:

- Có việc gì thì nhớ gọi cho tôi nhé!

Mạch Khiết kinh ngạc nhìn anh ta:

- Đồ thần kinh, anh yên tâm, tôi quyết không gọi điện thoại cho anh đâu!

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, nụ cười đó rõ ràng đem theo sự giễu cợt:

- Có việc gì cần cứ gọi cho tôi!

Câu nói này khiến cho Mạch Khiết cảm thấy có điều gì rất mờ ám. Thật là quá đáng, anh ta tưởng rằng anh ta là ai, chẳng qua cũng chỉ là cho tôi mượn chút tiền, chẳng qua cũng chỉ là giới thiệu bác sĩ cho Mạch Tiểu Lạp, sao anh ta lại dám cư xử vô lễ với cấp trên như vậy chứ?

Xe của Lý Mộng Long từ từ chuyển bánh, rồi dừng lại ở phía trước chừng 10 mét. Qua cửa kính chiếu hậu, anh nhìn thấy một người đàn ông da đen sì, mặc trang phục bảo vệ, tay ôm một bó hoa hồng chậm rãi bước từ trong phòng bảo vệ ra ngoài.

Mạch Khiết một tay xách giày cao gót, một tay vẫy taxi, nhưng lúc này đứng vào giờ cao điểm, chẳng bắt được chiếc xe nào cả.

Một mảng bóng đen xuất hiện sau lưng cô, cô quay đầu lại, một vùng màu đỏ chói mắt cô.

Mạch Khiết một chân đi chân đất, lùi lại không được thuận tiện, kêu lên thất thanh:

- Làm cái gì thế? Ai vậy?

Từ sau vùng đỏ rực đó thò ra một khuôn mặt đen sì sì, râu lõm chồm.

- Đừng sợ, đừng sợ, là tôi!

Nhìn khuôn mặt này, và cả bộ đồng phục trên người anh ta, Mạch Khiết tìm kiếm mãi trong bộ não mình hồi lâu mới có thể lờ mờ nhận ra.

- Ô, Tiểu Trương à! – Mạch Khiết không nhớ được tên của anh ta, chỉ nhớ được họ của anh ta.

- Cô Mạch, hoa này hy vọng cô sẽ thích! – Anh ta bẽn lẽn cười nói, trên mặt lộ ra sự e thẹn không hợp với độ tuổi của anh ta chút nào.

Mạch Khiết vô cùng kinh ngạc:

- Sao tự nhiên lại tặng hoa hồng cho tôi? Hoa hồng là đại diện cho tình yêu, không thể tặng đùa được.

Anh ta chỉ cười mà không nói, nhưng vẫn ngoan cố gờ hoa ra, bộ dạng giống như nữ thần tự do, giờ cao ngọn đuốc sáng.

Mạch Khiết cuối cùng cũng định thần lại, trong lòng cảm thấy buồn bực, cô đã hiểu tại sao mí mắt cô cứ giật liên hồi – chắc là lại gặp phải số đào hoa thôi?

Số đào hoa thôi của Mạch Khiết rất nhiều, nhiều đến mức độ nào, đi ăn kem mấy lần, cậu nam sinh bán kem liền gửi email cho cô; đi đến quán cà phê uống cà phê, nhân viên phục vụ nhét vào tay cô mảnh giấy ghi tên và số điện thoại của anh ta; ngay cả những độc giả không biết tên cũng chọn ra tên của cô giữa bao nhiêu biên tập viên trong tạp chí để viết thư tình, mở đầu viết: Chị (cô, em, cô gái, người đẹp, thậm chí anh, chú. . .) Mạch Khiết thân mến! I love you!

Ai cũng đều mong muốn có được số đào hoa nhưng chả ai thích mới sáng sớm dậy đã phát hiện trong vườn toàn là hoa đào thôi, thế nên hoa đào đẹp để khoe sắc mà mình vẫn luôn mong ngóng chả còn chỗ mà rơi xuống.

Rất nhiều người quen đi qua đều kinh ngạc đổ dồn mắt về phía họ, nhìn cô gái Mạch Khiết ăn mặc thời trang bị một người đàn ông thô lỗ mặc quần áo bảo vệ đeo bám. Mạch Khiết hận một lỗi không thể giống như thủy thủ Popeye mọc ra được một cánh tay có sức mạnh, chỉ cần khẽ khua tay, gió mây thay đổi, động đất núi rung để quạt cho bông hoa đào thôi này bay tới tận nơi âm u lạnh lẽo nhất.

Nhưng Mạch Khiết là thực nữ, cho dù có chán ghét một người tới đâu nữa, trên mặt bắt buộc phải giữ nụ cười dịu dàng e thẹn:

- Ôi, tôi bị dị ứng với hoa, anh hãy giữ lại đi, cảm ơn nhé!

Anh ta nói:

- Lại yếu đuối như vậy à? Cô đã ăn cơm chưa, hay là tôi mời cô đi ăn nhé!

Mạch Khiết xách chiếc giày cao gót đi chân đất, lại bị người ta mời đi ăn, trong lòng thấy căm hận lắm.

Mạch Khiết nói:

- Không đi đâu, giày của tôi bị hỏng rồi, không thể đi chân đất được.

Anh ta tiếp tục ngại ngùng nói:

- Họ đã bàn tán về chúng ta rất lâu rồi. . .

Câu nói này khiến cho Mạch Khiết rất tò mò:

- Họ là những ai? Bàn luận gì cơ?

Anh ta ngại ngùng cúi đầu, trên mặt thoáng ửng đỏ giống như những cậu thiếu niên đang thẹn thùng, nhưng mặt anh ta quá đen, cho nên trở thành đen đỏ trông giống như một người đàn ông say rượu đang lăm bắm.

- Các đồng nghiệp của tôi, họ nói lần nào cô cũng để ý đến tôi, chỉ mỉm cười với một mình tôi, rất hòa nhã, thân thiết, rất đáng yêu. . .

Mạch Khiết giống như người vừa tỉnh con mơ, cô đã nhớ ra rồi, anh chàng Tiểu Trương này đã từng tốt bụng giúp cô bê đồ vật nặng vào trong văn phòng làm việc của họ, cho nên có đôi khi gặp anh, Mạch Khiết khẽ mỉm cười gật đầu thể hiện sự thân thiện, thật không ngờ lại gây nên sự rơi rụng lá tã của hoa đào thối. Trên thế giới này, rốt cuộc có để cho người ta được cười nữa không chứ. Đúng là phải viết một bài “Không nên mỉm cười với người lạ!”

Mạch Khiết mỉm cười đau khổ, từ từ thò tay vào trong túi, lấy di động ra, ấn máy:

- Mau đến cứu tôi. . .

Lý Mộng Long nói:

- Cần giúp đỡ rồi à?

Anh ta đã theo thường thức “tiết mục” này qua gương chiếu hậu suốt từ nãy đến giờ.

Mạch Khiết bực bội:

- Bớt nói linh tinh đi, đây là mệnh lệnh!

Chiếc xe Ford bắt đầu đi lùi lại, lùi sát đến tận bên cạnh cô. Anh ta mở cửa xe, bước xuống, một tay đón lấy bó hoa hồng:

- Ừm, hoa này hơi héo rồi, chắc là đồ rở tiền phải không? Chúng tôi đi xem phim rồi đi ăn, anh có muốn đi cùng với chúng tôi không?

Tiểu Trương ngẩn người, đau lòng nhìn chăm chăm vào bó hoa hồng mình mua.

Lý Mộng Long nói:

- Có đi không, chúng tôi mời.

Tiểu Trương yếu ớt lắc đầu:

- Không, không, không đi đâu, cảm ơn. . .

Trước khi anh ta quay người đi, lại xót xa nhìn thêm lần nữa bó hoa hồng Lý Mộng Long đang cầm dốc ngược trong tay. Nhưng Lý Mộng Long mặc kệ Mạch Khiết ra sức ra hiệu bằng mắt, cũng không chịu trả lại hoa cho người ta.

Lần này, không cần anh ta mở miệng mời, Mạch Khiết cũng đã tự động ngồi vào chiếc xe Ford.

Anh ta ném bó hoa xuống ghế sau, đóng cửa xe, nói với Mạch Khiết:

- Tôi sai rồi!

Mạch Khiết không hiểu chuyện gì:

- Anh sai cái gì?

- Lần trước chẳng phải tôi nói không có người đàn ông nào theo đuổi cô sao, tôi đã sai rồi, vẫn có người theo đuổi cô, lần da đó, đúng thật là còn vượt qua cả Cổ Thiên Lạc, nếu như hai người đứng cạnh nhau chắc chắn sẽ khiến cho bao nhiêu người hoảng sợ, người ta sẽ tưởng rằng Hắc Bạch Vô Thường đi vì hành.

- Anh lái xe bằng miệng hay là bằng móng vuốt vậy? Lái xe đi! Nói nhiều quá, thực đáng ghét!

Mạch Khiết vô cùng bực bội, tại sao mí mắt lại vẫn cứ nháy liên hồi thế không biết? Còn có kiếp nạn gì chưa đến sao?

Anh ta cố gắng kìm nén bật cười, khởi động xe:

- Không phải chứ! – Mạch Khiết cuối cùng cũng định thần lại – Sao anh lại biết tôi sẽ phải nhờ anh giúp đỡ?

Anh ta cười nói:

- Tôi đã chú ý thấy người đàn ông đó cầm bó hoa hồng nhìn cô chăm chăm hồi lâu.

- Anh cũng thật tinh tế! Chắc chắn thường xuyên làm cái việc này!

Anh ta quay đầu lại liếc nhìn Mạch Khiết một cái, ánh mắt di chuyển từ khuôn mặt trắng ngần của cô xuống phía dưới cổ, cho xuống tận vị trí xương quai xanh, nhìn thấy chiếc cổ thoáng lộ ra của cô. Hôm nay Mạch Khiết mặc một chiếc áo sơ mi viền bèo ôm sát người.

Anh ta nói:

- Con người cô, ăn nói cay nghiệt, tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo, nhưng vẫn rất gợi cảm, cũng khó trách lại có thể cuốn hút được sự chú ý của đàn ông.

Mạch Khiết bất giác khoanh hai tay trước ngực nói:

- Trong đầu óc anh toàn là nghĩ những gì vậy, tôi không phải là loại người như anh nghĩ đâu.

Anh ta nói nghiêm túc:

- Cô yên tâm, tôi quyết không cưỡng dâm cô đâu.

Xem ra hai chữ “cưỡng dâm” Mạch Khiết nói linh tinh trong lúc uống say đã trở thành câu cửa miệng của anh ta rồi.

- Nói thực, cô cũng không thể nào lần nào cũng nhờ tôi đến cứu giá thể này, cô cũng cần phải có một người bạn trai thực sự đi, khắp nơi trên thế giới đều là đàn ông, chẳng lẽ cô không ưng một người nào sao?

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ hiếu kỳ của anh ta, Mạch Khiết chau mày nói:

- Thực ra nói thật lòng, trừ anh, còn ai tôi cũng ưng hết.

- Vậy... để tôi lái xe đưa cô quay trở lại, giao lưu cùng với anh chàng bảo vệ đó, không khéo sẽ tạo được ánh sáng rực rỡ chói lòa như sao hỏa đâm vào trái đất đấy.

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, dẩu đôi môi nhỏ xinh, không nói gì nữa.

Xe lướt êm ru trên đường.

Lý Mộng Long bật nhạc, mở bài “Cảm ơn” của Trần Dịch Tấn:

Cả ngày mệt mỏi lê bước về nhà, không có ai đợi cửa

Có cái đèn bị hỏng, cả căn phòng trở nên lạnh lẽo

Bụng đói meo muốn ăn một bát mì nóng

Phích nước chẳng còn lấy một giọt nước nóng nào

Nơi đây thiếu đi nụ cười và ánh mắt em

Như thể mọi thứ đều bị phủ lên một lớp bụi

Thì ra anh mới là người dựa dẫm nhất

Anh cần em hơn là em cần anh. . .

Anh ta lạnh lùng nói:

- Tôi đã hẹn xong với Kha Đậu rồi, trong tuần này, anh ta sẽ tranh thủ thời gian đến để ký hợp đồng chuyên đề với M Beautiful phiên bản mới, thời hạn là một năm.

Mạch Khiết ngẩn người, một năm! Sao anh ta lại có thể làm được điều này?

- Anh thực sự đã hẹn được anh ta sao?

Lần này đến lượt Mạch Khiết trở nên hiếu kỳ:

- Anh ta rốt cuộc trông như thế nào? Anh ta năm nay bao nhiêu tuổi? Đừng nói với tôi anh ta mới có 18 tuổi, từ khi Quách Kính Minh xuất hiện, tôi không còn nghi ngờ thiên tài không phân biệt tuổi tác, giới tính, thậm chí là cả xu hướng giới tính nữa.

- Cũng không trẻ như vậy, nhưng cũng không già, khoảng chừng tuổi tôi, 27 tuổi, nói thực, anh ta là anh em của tôi.

Mạch Khiết thấy hơi nghi ngờ:

- Anh em của anh? Anh lại có một vị anh em là đại thần sao?

Anh ta thở dài:

- Thực ra đừng nói cô kinh ngạc, ngay chính tôi cũng không thể tin nổi. Thành tích học tập rất tệ, năm nào cũng thi lại, việc trai gái yêu đương thì khỏi nói, lần nào cũng bị gái đá, lúc tốt nghiệp tiểu học vẫn còn nói lắp, đừng nói viết tiểu thuyết, bảo cậu ta viết bài giới thiệu bản thân còn không viết ra hồn. Ai mà biết được giờ lại nổi danh lừng lẫy thế này, đúng là số phận!

Mạch Khiết vẫn bán tín bán nghi:

- Bất luận thế nào, cứ gặp đã rồi nói sau, chưa ai gặp mặt anh ta có thực sự là Kha Đậu hay không?

- Rất đơn giản, một người có thay đổi thế nào, văn phong của anh ta cũng sẽ không thay đổi, là con la hay con ngựa, dắt ra đi một vòng là biết ngay mà. Tôi làm việc quan trọng, cô cứ yên tâm, tuyệt đối không làm hỏng chuyện của cô.

Mạch Khiết trầm ngâm không nói, trong lòng tràn ngập nỗi mong đợi và sự hiếu kỳ đối với nhân vật Kha Đậu này. Có độc quyền chuyên đề của anh ta, M Beautiful phiên bản mới chắc chắn sẽ rất tuyệt.

Xe Ford đưa Mạch Khiết đến tận bên dưới khu chung cư của cô, Lý Mộng Long nói:

- Không mời tôi lên nhà uống cà phê sao?

Mạch Khiết nói dối anh ta:

- Thành thật xin lỗi, nhà tôi không có cà phê, để hôm khác nhé!

Mạch Khiết nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi lướt qua cô, đang khoác một chiếc túi rất to, vội vàng nhiệt tình giơ tay đang xách đôi giày hồng lên vẫy vẫy chào hỏi:

- Châu Vũ Mân! Anh lại đến sửa ống nước cho khách đây à?

Vừa nhìn thấy cô, Châu Vũ Mân cũng nở ra nụ cười rạng rỡ:

- Đúng vậy, vừa mới làm xong, bồn cầu nhà cô không có vấn đề gì chứ?

Đột nhiên, sắc mặt anh ta đanh lại, hét lớn:

- Cẩn thận! – Anh lao tới, đứng lên trước che cho cô, chiếc túi đó chắn đỡ, chỉ nhìn thấy một chiếc gậy gỗ bay sang bên cạnh.

Mạch Khiết sợ hãi mặt trắng bệch, quay đầu lại nhìn, là hai thanh niên bất hảo lạ mặt, trong tay chúng cầm một thanh gậy gỗ rất to. Nhìn ra xa thêm chút nữa, Mạch Khiết nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đó chính là Tiểu Ngọc đã bị cô đuổi đi.

Thì ra cô ta đưa người đến tìm Mạch Khiết để báo thù.

Mạch Khiết nghĩ thầm, nhất định tên Trần Hạo thỏ đế đó đã nói cho cô ta địa chỉ nhà mình.

Châu Vũ Mân hét lớn với mấy thằng lưu manh đó:

- Thật không ngờ chúng mày lại ức hiếp một cô gái tay không tác sát.

Bọn lưu manh không lên tiếng, cứ giơ gậy gỗ lên đánh. Châu Vũ Mân mặc dù thân hình cao to, nhưng rốt cuộc hai nắm đấm không đọ lại được bốn tay, nên đã bị đánh mấy đòn vào người.

Lý Mộng Long từ trong xe lao ra, chạy đến phía sau một tên lưu manh, túm chặt lấy cổ hắn, tên đó lật tay ra phản đòn, anh liền đập mạnh vào sống lưng tên đó, đẩy hắn ngã xuống đất.

Động tác rất gọn gàng mau lẹ, như thể anh ta là con nhà võ.

Anh ta lại tới giúp đỡ Châu Vũ Mân, cũng đánh tên còn lại ngã nhào xuống đất.

Bảo vệ vội vàng chạy tới, bắt giữ hai tên lưu manh gây gỗ, Mạch Khiết thấy Tiểu Ngọc đã chạy mất dạng từ lâu.

Cảnh sát 110 nhanh chóng ập tới, Mạch Khiết nói rõ tình hình, cảnh sát lấy lời khai ngay tại hiện trường, rồi giải hai tên lưu manh đi.

Mạch Khiết mời Châu Vũ Mân lên nhà mình để bôi thuốc xoa dầu, không ngờ Lý Mộng Long cũng theo lên. Mạch Khiết quay đầu hỏi:

- Anh muốn làm gì?

Anh nói:

- Lần này có thể mời tôi uống cà phê được rồi chứ?

Nghĩ đến việc anh ta cũng giúp đỡ, không tiện từ chối anh ta, đành phải mời anh ta vậy.

Mạch Khiết thận trọng xoa dầu cho Châu Vũ Mân, nói đầy cảm kích:

- Thực sự cảm ơn anh quá, nếu không phải là anh, chắc chắn đầu tôi đã bị chúng đánh cho nở hoa rồi.

Châu Vũ Mân cười hiền lành:

- Tôi không lại được đâu, may mà có anh đây giúp đỡ, anh ấy biết đánh nhau hơn tôi.

Lý Mộng Long nói:

- Đương nhiên rồi, tôi đã luyện mấy năm võ tay không, có thêm vài tên lưu manh nữa, tôi vẫn cứ đánh cho chúng tôi bời hoa lá.

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta một cái, nghĩ thầm, anh cứ tha hồ mà khoe lác đi! Cô đi vào bếp pha cà phê Mocha của Ý, bê đến trước mặt Lý Mộng Long:

- Đây, đừng có nói tôi không biết cảm ơn, mời anh uống cà phê!

Mạch Khiết nhớ đến việc lần trước Châu Vũ Mân nói anh muốn tìm thuê phòng trọ, bèn hỏi anh đã thuê được phòng trọ hay chưa.

Anh lắc đầu về bất lực:

- Rất khó tìm, những phòng trọ phù hợp quá hiếm, hoặc là quá đắt, hoặc là cách đây quá xa.

Mạch Khiết nói:

Nhà chị gái tôi vừa vận đang có một phòng trống, tôi giới thiệu anh đến đó nhé, tầng 3, khoảng 40m², tiền thuê rất rẻ, anh có thể ăn chung cùng với chủ nhà, cũng rất gần đây. Tôi ghi số điện thoại cho anh, anh hãy liên hệ với chị tôi.

Cô nghĩ, tìm một người khách trọ là nam giới, anh rể cũng không có cách nào làm bừa được, hơn nữa, nhân phẩm của người khách nam này cũng rất tốt.

Anh vui vẻ đồng ý, luôn miệng nói cảm ơn.

Lý Mộng Long đưa lại cho Mạch Khiết cốc cà phê trống không:

- Còn nữa không?

Mạch Khiết lườm anh ta một cái:

- Anh tưởng rằng đang uống nước trắng đấy à, thường thức cà phê không phải là như trâu uống nước đâu.

- Cô tưởng là tôi không biết sao, nhưng cô có rót nước cho tôi đâu, tôi đành phải lấy cà phê để giải khát. Đánh nhau toát nhiều mồ hôi, tôi chỉ là đang bổ sung thêm thủy phân thôi.

Mạch Khiết thấy hơi ngại, mãi chăm sóc Châu Vũ Mân, nên đã quên rót trà mời họ.

Mí mắt cuối cùng cũng không giật nữa, kiếp nạn cuối cùng cũng đã qua.

Sau khi tiễn Châu Vũ Mân, Mạch Khiết lại tiễn Lý Mộng Long ra xe Ford, anh ta hỏi cô về nghi ngờ:

- Rốt cuộc cô đã gây ra tai họa gì vậy? Đã gieo thù chuốc oán với bọn lưu manh ở đâu vậy?

- Chuyện gia đình của người khác, anh lo lắng làm gì? Ôi, cái xã hội này, lòng người xấu xa không được như người thời xưa, hôm nay tôi thực sự đã bị kinh hồn bạt vía một phen...

Anh ta nở nụ cười đầy ma mãnh:

- Của ai vậy?

Mạch Khiết không hiểu:

- Cái gì của ai? - Rồi lập tức hiểu ngay ra, mặt đỏ bừng, véo anh ta một cái thật mạnh – Trong M Beautiful sao lại nảy nòi ra loại người bại hoại như anh chứ?

Anh ta đau đớn hét lên, nhưng miệng vẫn không chịu nhún nhường:

- Tôi biết chắc chắn không phải là của tôi, cô hãy tha cho tôi đi!

Trước khi Mạch Khiết phát điên lên, anh ta vội vàng lao vút xe rời khỏi hiện trường.

Vàng trắng sáng vàng vạc lặng lẽ lộ ra khỏi đằng sau đám mây, ánh trắng xuyên qua bóng cây, lộ ra những giọt sáng lấp lánh như miếng ngọc vỡ, trong đáy mắt toàn là một mảng ánh sáng trắng long lanh. Đám mây trôi lững lờ như lông vũ mềm mại, bị cơn gió thổi bay đến tận nơi chân trời. Bầu trời tối đen sặc sỡ trông giống như một con người mắt không lò sâu hoắm, đang cúi nhìn cái thế giới trông giống như con quái thú đang nằm bò ra.

Bạn đang đọc truyện *Ba Nụ Hôn Đổi Lấy Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.